Ετος Δ'. | Εκδίδεται τῇ 1/13 καὶ 15/27 ἑκάστου μηνός. | Εν ΛΕΙΨΙΑι τῇ 15/27 Αὐγούστου 1884 | Τιμὴ ἐτησία προπληρωμένη εἰς χρυσόν. Φράγκ. 40. Μάρκ. 32. Ρούβλ. 16. | Αρ. 80.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ἀρίων ὁ Μεθυμναῖος. — Περὶ τῆς νομιμοσύνης τῆς γυναικός, κ. τ. λ. (συνέχεια). — Ἡ Ἰουλία Ῥεκαμιέ. — Αἱ θριαμβευτικαὶ πύλαι τῶν Ῥωμαίων. — Ὁ ἐν Παρισίοις τάφος Ναπολέοντος τοῦ Α'. — Ἡ Κορώνη. — Ἡ κιθαρίστρια. — Δαρεισταὶ προξενηταί. Πολωνικὸν Διήγημα (συνέχεια). — Ὁ πύργος τοῦ Λονδίνου. — Ἐκδρομὴ εἰς τὸ ὄρος Brocken. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Ἡ Κορώνη. — Ἡ Ἰουλία Ῥεκαμιέ. — Ἡ θριαμβευτικὴ ἀψὶς τοῦ Τίτου. — Ἡ θριαμβευτικὴ ἀψὶς τοῦ Κωνσταντίνου. — Ἡ κιθαρίστρια. — Κλίμαξ, ὑφ' ἣν εὑρέθησαν τὰ ὀστᾶ τῶν ἡγεμονοπαίδων Ἐδουάρδου καὶ Ἠιχάρδου. — Ἡ πύλη τοῦ αἱματηροῦ Πύργου. — Θέσις, ἐν ᾗ ἵστατο τὸ ἰχρίωμα τῆς Ἄννης Βολένης. — Ἡ πύλη τῶν Προδοτῶν. — Ὁ Πύργος τοῦ Λονδίνου. (Ἐξωτερικὴ ἄποψις.)

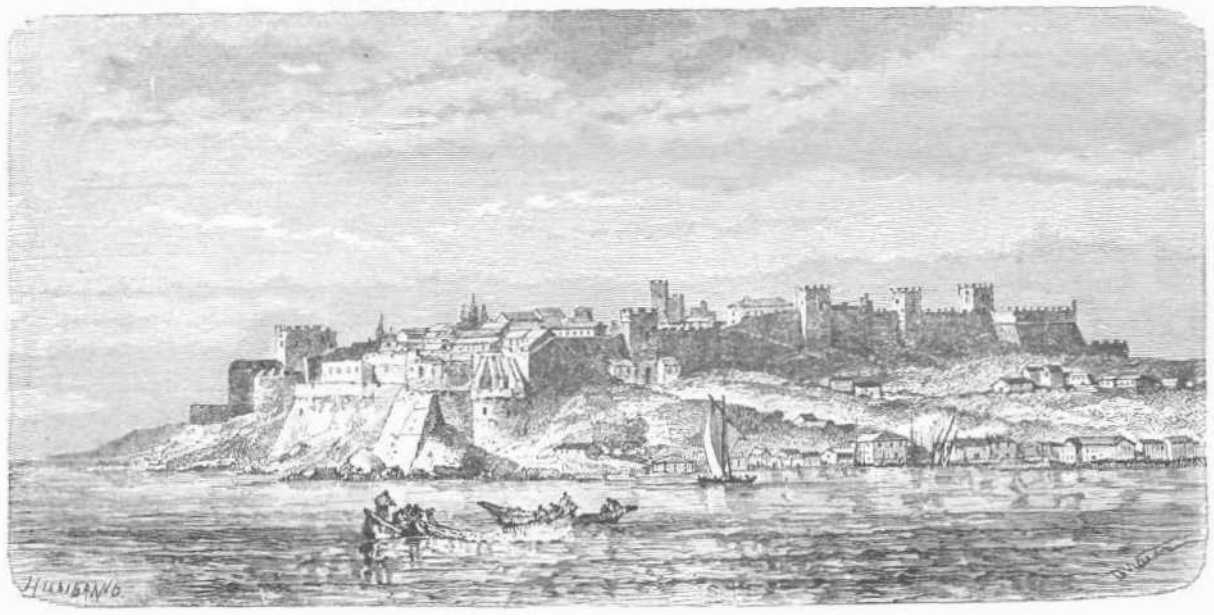

Η ΚΟΡΩΝΗ.

ΑΡΙΩΝ Ο ΜΕΘΥΜΝΑΙΟΣ.

Ὑπὸ Π. Ματαράγκα.

Οἱ ἀρχαῖοι ἵνα παραστήσωσι τὴν δύναμιν τῆς μουσικῆς ἐφαντάσθησαν διαφόρους μύθους, οἵτινες ἀρκούντως ἀποδεικνύουσι πόσον ἐτίμων τὰς καλὰς τέχνας καὶ τοὺς εἰς αὐτὰς διαπρέποντας. Τὸ αἴσθημα τοῦ καλοῦ κατεῖχε τὴν πρώτην ἐν τῇ καρδίᾳ των θέσιν, ἡ δὲ ὅλη ἐθεωρεῖτο ὡς ὅλως δευτερεῦον, οὐ ἀνεμιμνήσκοντο μόνον εἰς τὴν ἀπαίτησιν τοῦ στομάχου, ἢ ὅπως δι' αὐτῆς εὐκολύνωσι τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἠθικῶν τέρψεων, ἐν αἷς ἐν ταῖς πρώταις κατελέγοντο ἡ ποίησις καὶ ἡ μουσική. Διὰ τοῦτο ἐν τῇ ἀρχαιότητι καὶ τὸ ἔσχατον χωρίον εἶχε τὸ θέατρόν του, ὅπερ ἐκτίζετο συγχρόνως μὲ τὰς πρὸς κατοικίαν οἰκίας. Διήρχοντο δ' ἐν αὐτῷ ἡμέρας ὅλας τῆς ἀνοίξεως καὶ τοῦ θέρους τερπόμενοι εἰς τὴν ποιητικὴν ἐκτύλιξιν τῶν μεγάλων ἐθνικῶν γεγονότων καὶ εἰς τὰ ἄσματα τοῦ χοροῦ, ἅτινα ἦσαν ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ βάσις τῶν παλαιῶν δραμάτων.

Καὶ ταῦτα μὲν δίκην προλόγου. Ἤδη πρόκειται νὰ εἴπωμεν ὀλίγας λέξεις περὶ τοῦ Μεθυμναίου ποιητοῦ Ἀρίονος, ὅστις μετὰ τοῦ συγχρόνου του Τερπάνδρου προελείαναν τὴν ὁδὸν εἰς τὴν κατόπιν αὐτῶν ἀκμάσασαν διαπρεπῆ ποιητικὴν τριάδα, τὴν Σαπφώ, τὸν Ἀλκαῖον καὶ τὴν Εἰρήνην, οἵτινες κοσμοῦσι διὰ λαμπροῦ ποιητικοῦ διαδήματος ἀπαστράπτοντος ἐκ πέντε μεγάλων ἀδαμάντων τὴν ὡραίαν καὶ ἀφνειὰν Λέσβον, ἥτις διατηρηθεῖσα μέχρι σήμερον ἑλληνικωτάτη διακρίνεται διὰ τὰ φιλόμουσα αἰσθήματα τῶν εὐφυῶν καὶ φιλέργων κατοικῶν της.

Ὁ Ἀρίων ὢν ἐνταῦτῷ ποιητὴς καὶ μουσικὸς ὡς πάντες οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ ἔζησε κατὰ τὰ 700 πρ. Χρ. Ἐλάχιστα αὐτοῦ ἔργα σωζονται μέχρι σήμερον ἢ μᾶλλον ἀτελῆ τινα ἀποσπάσματα, τῶν ὁποίων ἡ γνησιότης ἀμφισβητεῖται. Εἰς τὸν ποιητὴν τοῦτον ἀποδίδεται ἡ ἐφεύρεσις ἢ μᾶλλον ἡ τελειοποίησις τοῦ Διθυράμβου, ὅστις ἦτο ποίημα πλῆρες ζωηρότητος καὶ δυνάμεως ψαλλόμενον κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Διονύσου, οὗ τινος ἐξύμνει τὰ κατορθώματα. Τοιούτου εἴδους ποιήματα ὀλίγα ἐν τοῖς κατόπιν χρόνοις ἐγράφησαν, αἱ δὲ νεώτεραι φιλολογίαι ἐν μόνον ἔχουσι νὰ ἐπιδείξωσιν ἄξιον λόγου, τὸ τοῦ Ἰταλοῦ ποιητοῦ Redi, ἐπιγραφόμενον "ὁ Βάκχος ἐν Τοσκάνῃ", ὅπερ διακρίνεται διὰ τὸ ζωηρὸν καὶ εὔχαρι τῆς ἐκφράσεως, τὸν ποιητικὸν ἐνθουσιασμὸν ἐν τῇ ἐξυμνήσει τῶν διαφόρων εἰδῶν τοῦ οἴνου, καὶ διὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους θελκτικὰς εἰκόνας, αἵτινες καθιστῶσι τὸ ποίημα τοῦτο ἀμίμητον εἰς τὸ εἶδός του καὶ ἀνεκτίμητον κόσμημα τοῦ ἰταλικοῦ Παρνασσοῦ. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἡ σημασία τοῦ διθυράμβου ἐπεξετάθη, καὶ διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου καλοῦνται μέχρι σήμερον τὰ σφοδρὰ καὶ ἐνθουσιώδη ποιήματα, ἅτινα φαίνονται ποιηθέντα ἐν στιγμῇ ποιητικῆς μέθης.

Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀρίονος ἐβασίλευεν ἐν Κορίνθῳ ὁ Περίανδρος, ὅστις καταλέγεται μεταξὺ τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς ἀρχαιότητος. Ὁ τύραννος οὗτος εἴτε ἐξ ἀντιζηλίας εἴτε μὴ δυνάμενος ν' ἀνεχθῇ τὰς παρεκτροπὰς τοῦ Ἀρίονος ἐφυλάκισεν αὐτὸν πολλάκις καὶ τέλος τὸν ἠνάγκασε ν' ἀπέλθῃ εἰς Σικελίαν, ἔνθα εἰς μουσικόν τινα ἀγῶνα ἔλαβε τὸ γέρας. Ὅτε κατόπιν ἐπεβιβάσθη ἐν Ταράντι ἐπί τινος κορινθιακοῦ πλοίου, ὅπερ ἐξ ἰδίων ἐναύλωσεν, οἱ ναῦται ἀπεφάσισαν νὰ τὸν ῥίψωσιν εἰς τὴν θάλασσαν ἵνα διανεμηθῶσι τοὺς θησαυρούς του. Μαντεύσας ὅμως τοὺς σκοπούς των τοὺς ἱκέτευσε καὶ ὑπεσχέθη νὰ τοῖς δώσῃ πάντα ὅσα εἶχεν ἀρκεῖ νὰ τῷ χαρίνωσι τὴν ζωήν. Ἀλλ' ἐκεῖνοι ἔμειναν ἄκαμπτοι καὶ τὸν διέταξαν ἢ νὰ φονευθῇ ἰδιοχείρως ἂν ἤθελε νὰ τὸν θάψωσιν, ἢ νὰ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἤδη δὲν ἔχομεν ἢ ν' ἀκολουθήσωμεν τὸν χαριέστατον καὶ ἀφελέστατον Ἡρόδοτον, ὅστις διέσωσεν ἡμῖν τὰς ὀλίγας περὶ Ἀρίονος πληροφορίας. Εἰς τοιαύτην ἀμηχανίαν περιελθὼν ὁ Ἀρίων τοὺς παρεκάλεσεν, ἐπειδὴ ἡ ἀπόφασίς των ἦτο ἀμετάκλητος, νὰ τὸν ἀφήσωσι νὰ σταθῇ εἰς τὰ ἐδώλια τοῦ πλοίου φορῶν τὰ καλλίτερά του ἐνδύματα καὶ νὰ ψάλῃ, προσθέσας ὅτι θὰ ἐρονεύοτο μόνος μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἄσματος. Οἱ ναῦται ἐδέχθησαν τὴν πρότασίν του, καθότι ἔμελλον ν' ἀκούσωσι τὸν ἐξαίρετον ἀοιδόν, καὶ ἀφήσαντες τὴν πρύμναν συνεσωρεύθησαν εἰς τὸ μέσον τοῦ πλοίου. Τότε ὁ Ἀρίων ἐνεδύθη τὰ κάλλιστα τῶν ἐνδυμάτων του, ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὴν κιθάραν, ἔστη ὄρθιος ἐπὶ τῶν ἐδωλίων καὶ ἔψαλε τὸν ὄρθιον λεγόμενον σκοπόν, μελῳδίαν ἐνθουσιώδη καὶ παροξυντικήν, καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ τῶν ἐνδυμάτων του. Καὶ τὸ μὲν πλοῖον ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, ἐκεῖνον δέ, ὡς λέγεται, δελφίν τις ἔλαβεν ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸ ἀκρωτήριον Ταίναρον. Ἐκεῖθεν ὁ Ἀρίων ἐπορεύθη εἰς Κόρινθον φορῶν τὰ ἴδια ἐνδύματα καὶ φθάσας διηγήθη ὅσα τῷ συνέβησαν. Ἀλλ' ὁ Περίανδρος οὐδὲν πιστεύσας τὸν ἐφυλάκισε καὶ διατάξας νὰ τὸν φυλάττωσιν ἀγρύπνως περιέμενε τὴν ἔλευσιν τῶν ναυτῶν. Ἅμα ἔφασαν οὗτοι εἰς τὸν λιμένα τους προσεκάλεσεν ἵνα μάθῃ παρ' αὐτῶν τὰ περὶ τοῦ Ἀρίονος· ἐκεῖνοι δ' ἀπεκρίθησαν ὅτι ἦν σῶος καὶ ὑγιὴς εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ὅτι κατέλειπον αὐτὸν εἰς Τάραντα πλουτοῦντα. Αἴφνης ὅμως ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν των ὁ Ἀρίων μὲ τὰ αὐτὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα ἔφερεν ὅτε ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν· τότε οἱ ναῦται μείναντες ἔκθαμβοι ὧν ἠδυνήθησαν ν' ἀρνηθῶσι τὸ ἀποδιδόμενον αὐτοῖς ἔγκλημα. Ἐνοεῖται ὅτι ὁ Περίανδρος κατεδίκασεν εἰς θάνατον τοὺς αἰσχροκερδεῖς καὶ κακούργους ναύτας. — Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἡροδότου, ὡς ἀναφέρει ὁ ἴδιος, ἐσώζετο εἰς τὸ Ταίναρον μικρὸν ἄγαλμα χαλκοῦν παριστῶν τὸν Ἀρίονα καθήμενον ἐπὶ δελφῖνος. Τὸ πιθανώτερον πάντων εἶνε ὅτι ὁ Ἀρίων ὑπῆρξεν ὁ ἐξοχώτερος κιθαρῳδὸς καὶ ἀοιδὸς τῆς ἐποχῆς του, καὶ ὅτι, ἂν δὲν ἐφεῦρεν, ἐτροποποίησεν ὅμως σπουδαίως τὸν διθύραμβον ζῶν ἐν Κορίνθῳ ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Περιάνδρου, καὶ ὅτι ἐν Κορίνθῳ κατ' ἀρχαιοτάτην ἔτι ἐποχὴν ἐκαλλιεργήθη τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ποιήσεως, τὸ ποιητικώτατον καὶ ὀργιαστικώτατον.

Θὰ ἠδικοῦμεν τὴν μνήμην τοῦ Ἀρίονος ἂν ἠθέλομεν εἴτε ἐν πρωτοτύπῳ εἴτε ἐν μεταφράσει παραθέσει ἐνταῦθα τὸ ἀποδιδόμενον αὐτῷ μακρὸν ἀπόσπασμα, ὅπερ ἀναγινώσκομεν ἐν ταῖς συλλογαῖς τῶν ἀποσπασμάτων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων λυρικῶν, διότι ἐξ αὐτοῦ λείπει τὸ κύριον προσὸν τῆς ποιήσεως, ἡ θερμότης τοῦ αἰσθήματος, ἥτις ἰδίως χαρακτηρίζει τὸ εἶδος τῆς ποιήσεως, εἰς ὃ διεκρίθη ὁ διάσημος οὗτος Λέσβιος ποιητής, οὗ ποιοῦνται μνείαν μετ' ἐπαίνων πολλοὶ τῶν ἀρχαίων, ἐν οἷς καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος, ὅστις ἦτο ὁ ἁρμοδιώτερος κριτὴς προκειμένου περὶ λυρικῶν ποιημάτων καὶ ὅστις βεβαίως εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὴν συλλογὴν τῶν ᾀσμάτων τοῦ Ἀρίονος, τὰ ὁποῖα οὗτος περιερχόμενος τὴν Ἑλλάδα ἔψαλλεν εἰς ἑορτὰς καὶ πανηγύρεις κατὰ τὴν τότε συνήθειαν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΟΗΜΟΣΥΝΗΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΝ ΙΣΗι ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΜΟΙΡΑι ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ ΑΥΤΗΣ.

Μελέτη Ν. Διβάρη, ἰατροῦ.

(Συνέχεια.)

Ἀλλ' ἵνα μὴ μακροδομῶμεν ὑπενθυμίζομεν ἐπὶ τροχάδην τὴν Remusat, τὴν λαβοῦσαν παρὰ τῆς Ἀκαδημίας τὸ χρυσοῦν μετάλλιον διὰ τὸ "περὶ ἀνατροφῆς τῶν γυναικῶν" σύγγραμμα αὐτῆς. Τὴν ἀχώριστον τοῦ Rousseau, St. Lambert φίλην Haudelot, ἧς γνωσταὶ αἱ ποιήσεις καὶ τὸ σύγγραμμα τὸ ἐπιγραφόμενον "Mes pensées". Τὴν Sophie Guttermann τὴν συγγράψασαν "Les contes moraux, Les caprices de l'amour et de l'amitié, Les soirées de Mélusine" καὶ ἄλλα. Τὴν La Roche συγγραφέα τῆς Astérie, τῆς Histoire des guerres civiles de Grenade, Le grand Scanderberg καὶ ἄλλων. Τὴν Boccage, τῆς ὁποίας τὰ ἔργα Le Paradis perdu, La mort d'Abel, La Colombiade et les Amazones ἐθαυμάσθησαν παρὰ τοῦ Fontenelle καὶ τοῦ Voltaire. Τὴν Sand τῆς ὁποίας εἰς πᾶν σπουδαῖον περιοδικὸν δύναταί τις ν' ἀπαντήσῃ σπουδαιοτάτην πραγματείαν ἐπὶ μυρίων ποικίλων ζητημάτων καὶ τῆς ὁποίας αἱ συγγραφαὶ εἶναι τόσον πολλαὶ ὥστε ἄπλοῦς αὐτῶν κατάλογος θὰ ἐπλήρου ὁλόκληρον σελίδα. Τὴν Dora d'Istria, ἥτις δεκαπενταετὴς ἔτι μετέφρασεν ἐπιτυχέστατα γερμανιστὶ τὴν 'Ηλιάδα· τὴν συγγράψασαν κατόπιν Πολιτικά, Ἱστορίαν, Περιηγήσεις, μυθιστορήματα καὶ μυρία ἄλλα, καὶ τῇ ὁποίᾳ ἡ Ἑλληνικὴ Βουλὴ ἀπένειμε τὸν τίτλον τῆς Ἑλληνίδος πολίτιδος, τιμὴ ἧς ἡ πρώτη μεταξὺ τῶν γυναικῶν ἠξιώθη. Προσθετέον δ' ἐν παρόδῳ ὅτι καὶ περὶ τὴν ζωγραφικὴν ἔχει ἱκανότητα οὐ τὴν τυχοῦσαν, δύο δὲ τῶν εἰκόνων αὐτῆς ἐκτεθεῖσαι ἐν τῇ ἐν Πετρουπόλει ἐκθέσει ἐβραβεύθησαν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας.

Ἀλλ' ἵνα μὴ καταχρασθῶμεν τοῦ χρόνου τοῦ ἀναγνώστου κύψωμεν ἐνταῦθα τὸν ἡμέτερον κατάλογον, ὅστις θὰ ἐγίνετο λίαν μακρός, ἵνα ἀναφέρωμεν εἰσέτι τινὰς ἐκ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, αἵτινες διέπρεψαν εἰς τὰ στρατιωτικά.

Εἰς τοὺς ἀποτάτους αἰῶνας φέρων τὸν νοῦν ἐνθυμεῖται πᾶς τις τὴν Σεμίραμιν, ἣν ἀληθῶς ἀγνοῶ εἰς ποίαν νὰ κατατάξω θέσιν, διότι οὐ μόνον ὡς στρατηγὸς κατέκτησε τὴν Ἀρμενίαν, τὴν Αἴγυπτον, τὴν Αἰθιοπίαν καὶ ὅλην τὴν μικρὰν Ἀσίαν μέχρι τῶν Ἰνδιῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπενόησε καὶ ἀπετέλεσε γιγαντιαῖα ἔργα ὡς τῆς Βαβυλῶνος τὰ τείχη, τοὺς μαγευτικοὺς αὐτῆς κήπους, τὴν ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου γέφυραν καὶ ἄλλα. Ἡ δὲ κατάκτησις τῶν Βάκτρων, ἡ εἰς μόνην τὴν στρατηγικὴν αὐτῆς ἱκανότητα ὀφειλομένη, ἔσεται μνημεῖον ἄφθιτον τῆς μεγαλοφυΐας καὶ τῶν στρατηγικῶν αὐτῆς σχεδίων.

Τίς δὲ λησμονεῖ τὴν Ἀρτεμησίαν ὡς Ναύαρχον κατὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν; Ἂν ἅπαντες οἱ Πέρσαι εἶχον τὸ θάρρος νὰ πολεμήσωσιν ὡς αὐτή, οἱ μὲν ἡμέτεροι θὰ ἐπλήρωνον πολὺ ἀκριβωτέραν τὴν νίκην, ἐκεῖνοι δὲ δὲν θὰ ἔδιδον ἀφορμὴν νὰ λεχθῇ ὅτι κατὰ τὴν ναυμαχίαν ἐκείνην "οἱ μὲν ἄνδρες ἐφέρθησαν ὡς γυναῖκες, αἱ δὲ γυναῖκες ὡς ἄνδρες". Ἡ Marguerite de Valdemar εἶναι λίαν γνωστὴ ὥστε νὰ μακρηγορήσωμεν ἐπ' αὐτῆς. Καλλονὴ ἐξαιδιασμένη, θάρρος δὲ ἐνέργεια καὶ δραστηριότης μεγάλου ἀνδρὸς ἦσαν τὰ διακρίνοντα τὴν ἔξοχον αὐτὴν γυναῖκα. Ἡ κατὰ τοῦ Albert ἐκστρατεία καὶ ἡ παντελὴς αὐτοῦ κατατρόπωσις μαρτυροῦσι τὰ λεχθέντα. Τίς τῶν μεγάλων τοῦ κόσμου στρατηγῶν δὲν ὠχριᾷ ἀπέναντι τῆς Jeanne d'Arc; ὁ μεγαλείτερος τῶν στρατηγῶν τῆς Ἀγγλίας ὁ Talbot, ὁ καὶ Ἀχιλλεὺς τῆς Ἀλβιόνος ἐπικληθείς, ἔρριψε κατησχημένος τὰ ὅπλα ἀπέναντι αὐτῆς ἐν τῇ κατὰ τὴν Orléans μάχῃ, καὶ μία ὁλόκληρος Γαλλία ὀφείλει τὴν ἐλευθερίαν της εἰς μίαν γυναῖκα! ὁ δὲ Κάρολος Β'. ἠκολούθει πειθηνίως τὸ πῦρ καὶ σίδηρον ἐκφενδονίζον αὐτῆς βλέμμα.

Ἡ Marguerite d'Anjou δὲν διήνυσε τὸν βίον αὐτῆς ἅπαντα εἰς νικηφόρους ἐκστρατείας; Τοῖς πᾶσιν εἶναι γνωσταὶ αἱ ἔνδοξοι νίκαι ἃς ἐνίκησεν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ αὐτῆς κατὰ τὸ St. Alban, Northampton καὶ Wakefield.

Παρ' αὐτῇ ἀπαντῶμεν τὴν Anne de France ἥτις οὐ μόνον διῴκησε τὸ κράτος ἀντικαθιστῶσα τὸν Κόρολον Η'. μετὰ περίσκεψιν φρονήσεως καὶ ἱκανότητος οὐ τῆς τυχούσης, ἀλλὰ καὶ ἐξεστράτευσεν αὐτοπροσώπως κατὰ τοῦ Δουκὸς τοῦ Orléans τοῦ μετὰ ταῦτα βασιλεύσαντος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Λουδοβίκου τοῦ ΙΒ'. καὶ κατετρόπωσε καὶ ἠχμαλώτισεν αὐτόν.

Οὐ μακρὰν ταύτης βλέπομεν τὴν Jeanne Heriquier ἀναπτύσαν δραστηριότητα, καρτερίαν, θάρρος καὶ πνεῦμα στρατιωτικὸν ἀπαράμιλλον κατὰ τὸν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Δουκὸς Ἰωάννου πόλεμον, πεσοῦσαν δὲ πᾶσιν ἡρωϊδὸς κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Ῥόζης.

Εἶναι ἄρα γε ἀνάγκη νὰ ὑπενθυμίσωμεν τὰς Σπαρτιάτιδας γυναῖκας, τὴν ἡμετέραν Βουβουλίναν, τὰς Σουλιωτίδας καὶ ἐν γένει ἁπάσας τὰς γυναῖκας ἐκείνας τῆς ἡμετέρας ἐπαναστάσεως, αἵτινες διὰ τὸν ἔρωτα πρὸς τὴν Πατρίδα, τὸ θάρρος καὶ τὸν ἡρωϊσμὸν των δοξάζουσι τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα;

Ἀλλ' εἰς τὴν Πολιτικὴν διέπρεψαν γυναῖκες; Τὸ πλῆθος τῶν διαπρεψασῶν ἐν τῷ δυσκόλῳ τούτῳ σταδίῳ ἀπαντᾷ "Ναί", διότι εἶναι καὶ τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον τὸ "Ἐλέῳ Θεοῦ" κληρονομικὸν δίκαιον, καὶ ἡ ἐν ἀνακτόροις γένεσις ἄφησαν ἐλεύθερον ἐν μέρει εἰς τὰς γυναῖκας! Ὁποία τῳόντι ἀντίφασις! Ἡ γυνή, ἡ ὑπηρετική, ἡ τοῦ αὐτενεργοῦ καὶ αὐτοθύμου στερουμένη, δικαιοῦται νὰ διαχειρίζηται τὰς τύχας ὁλοκλήρου λαοῦ, διότι ἐλικνίσθη ἐν βασιλείῳ λίκνῳ!! Ἔχει ἄρά γε τόσην μαγικὴν δύναμιν ἡ πορφύρα, ὥστε τὸ ἀτελὲς τοῦτο ὄν, τὸ κατὰ ποσὸν καὶ ποιόν (:!) διαφέρον τοῦ ἀνδρός, νὰ τὸ μεταβάλλῃ εἰς ὄν τέλειον, αὐτενεργὸν καὶ αὐτόθυμον; Ναί, εἰσὶν ἠναγκασμένοι ν' ἀπαντήσωσι γελοίως οἱ τὰ μικρὰ περὶ γυναικὸς φρονοῦντες, διότι ἄλλως δὲν θέλουσι δυνηθῇ νὰ διικολογήσωσι τὸν μακρὸν κατάλογον τῶν γυναικῶν τῶν διαπρεψασῶν ἐν τῷ σταδίῳ τούτῳ, ἐξ οὗ ἐπιτραπήτω ἡμῖν ν' ἀναφέρωμεν τὰς ἑξῆς· Τὴν Μαργαρίταν τῆς Αὐστρίας, ἥτις διορισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μαξιμιλιανοῦ διοικήτρια τῶν Κάτω Χωρῶν, ἀνέπτυξε νοημοσύνην ἀπαράμιλλον, προστατεύσασα τὰς τέχνας, τὴν διομηχανίαν καὶ τὰ γράμματα. Παραστᾶσα δὲ ὡς πληρεξούσιος εἰς τὰς συζητήσεις τῆς Cambrai, συνωμολόγησε τὴν συνθήκην τοῦ 1508 μετὰ τοῦ Καρδιναλίου Ἀμβροσίου καὶ τὴν τοῦ ἔτους 1529 μετὰ τῆς Λουΐζας τῆς Σαβοΐας.

Τὴν Ἄνναν τῆς Ἀγγλίας, κατὰ τὴν βασιλείαν τῆς ὁποίας αἱ τέχναι καὶ αἱ ἐπιστῆμαι, καὶ ἐν γένει ἡ ἀγγλικὴ φιλολογία, ἔφασαν εἰς τὸν ὕψιστον αὐτῶν βαθμόν. Ἦτο αὕτη ὁ Περικλῆς τῆς Ἀλβιόνος. Ἡ σύνεσις, ἡ βαθύνοια καὶ ἡ περὶ τὴν πολιτικὴν ὀξυδέρκεια αὐτῆς ἦσαν ἀπαράμιλλα, κατὰ δὲ τὴν συνθήκην τῆς Οὐτρέχτης ἡ γνώμη της ἦτο ἡ διαθέσασα τὰ τῆς Εὐρώπης ὅλης.

Τὴν Μαρίαν Θηρεσίαν, αὐτοκράτειραν τῆς Αὐστρίας καὶ βασίλισσαν τῆς Οὐγγαρίας, ἥτις ὑπῆρξε πρότυπον ἀνάσσης. Αὕτη διὰ τοῦ πνεύματος, διὰ τῆς περινοίας καὶ τῆς πολιτικῆς ὀξυδερκείας της ἠδυνήθη ν' ἀντιμετωπίσῃ τόσους τοῦ θρόνου μνηστῆρας, τὸν Φριδερῖκον τῆς Πρωσσίας, τὸν βασιλέα τῆς Ἱσπανίας, τὸν τῆς Γαλλίας, τὸν δοῦκα τῆς Βαυαρίας, καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν τάξιν καὶ τὴν εὐημερίαν ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῆς, ὑποστηρίξασα τὰς τέχνας, τὴν γεωργίαν, τὰ γράμματα καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι συνέτεινεν εἰς τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν πρόοδον τοῦ κράτους αὐτῆς.

Τὴν Ῥολάνδην, ἥτις παρὰ ταῖς μεγάλαις αὐτῆς φιλολογικαῖς γνώσεσι, ἔφερε διακεκριμένην νοημοσύνην καὶ δεξιότητα πολιτικήν. Ὡς ἡ ψυχὴ θεωρουμένη τῶν Γιρονδίνων μεθ' ὧν ἠνώθη, διηύθυνεν ἐπιτυχέστατα, καὶ ἐν καιροῖς χαλεπωτάτοις ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν. Τὰ Ἀπομνημονεύματα αὐτῆς πολλάκις ἀνατυπωθέντα εἰσὶ τοῖς πᾶσι γνωστά.

Καὶ τέλος ἵνα μὴ μακρηγορῶμεν ἀναφέρομεν τὴν Αἰκατερίνην Β'. τὴν ἐπονομασθεῖσαν καὶ ταύτην Σεμίραμιν τῆς Ἄρκτου. Ἀξία αὕτη διάδοχος τοῦ Μεγάλου Πέτρου, καὶ παράτασις οὗτως εἰπεῖν καὶ συμπλήρωσις τῆς διανοίας αὐτοῦ ἀπετέλεσε τὰ μεγαλεπήβολα αὐτοῦ ἔργα. Κατέκτησε τὴν Κριμαίαν, τὴν Ἀζωφικήν, τὰ Κίνβουρν, τὸ Ἰσμαήλιον· τὴν Πολωνίαν διῴκησε μετὰ συνέσεως καὶ ἀνδρικῆς τῷ ὄντι ῥώμης, ὑποστήριξε τὴν διομηχανίαν, τὰ γράμματα, τὴν γεωργίαν καὶ τὰς τέχνας, φίλη δὲ ἄκρα τοῦ Voltaire, τοῦ D'Alambert καὶ τοῦ Diderot ἐθαυμάζετο ὑπ' αὐτῶν, διὰ τὸ καθόλου ὑπέροχον τοῦ πνεύματος αὐτῆς καὶ τὴν περὶ τὴν Πολιτικὴν μεγαλοφυΐαν της ἰδίως.

Τοιαῦτα παραδείγματα δὲν εἶναι ἀρκετὰ νὰ πείσωσιν, ὅτι ἡ γυνὴ ἀδίκως ἐθεωρήθη ἀνεπίδεκτος ὑψηλῆς μαθήσεως καὶ ἀκατάλληλος δι' ἔργα ἀπαιτοῦντα πρωτοβουλίαν, θάρρος καὶ ῥώμην σωματικήν;

Ἀλλ' οἱ φρονοῦντες τἀναντία λέγουσιν ὅτι αἱ γυναῖκες αὗται εἰσὶν ἐξαιρέσεις, φαινόμενα, κομῆται. Ἡμεῖς μετὰ τῆς φυσιολογίας, τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς Ἱστορίας φρονοῦμεν τὸ ἐναντίον. Καὶ ἐνόσῳ οἱ δυστροποῦντες δὲν ἐπιδεικνύουσιν ἡμῖν διὰ συγκριτικῶν στατιστικῶν πινάκων τὴν γνώμην αὐτῶν (πρᾶγμα ἀδύνατον διότι οὐδέποτε ἡ γυνὴ ἀφέθη ἐλευθέρα νὰ συναγωνισθῇ τῷ ἀνδρί), θέλομεν καὶ δικαιούμεθα νὰ πιστεύωμεν ὅτι εἶναι κανών.

Φρίττομεν ἀναλογιζόμενοι τὸν ἐξανδραποδισμόν, εἰς ὃν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ αὐτοῖς μάλιστα τοῖς πεπολιτισμένοις λαοῖς, ἦτο καταδεδικασμένη ἡ γυνή. Εἰς τὴν Λακεδαίμονα αὐτήν, ὅπου αἱ γυναῖκες ἔζων βίον ἐλευθερώτερον, οὐδεμία περὶ ἀνατροφῆς αὐτῶν φροντίς, ἐκτὸς τῆς ἀφορῶσης εἰς τὰς ἀσκήσεις τοῦ σώματος, καὶ τοῦτο ὅπως καθισταμένη αὕτη ῥωμαλεωτέρα, γίνῃ ἱκανὴ πρὸς παραγωγὴν ὑγιεῖς καὶ εὐρώστων πολιτῶν.

Ἐν Ἀθήναις ἐπώλουν καὶ ἠγόραζον αὐτάς, ὡς πᾶν ἄλλο ἐμπόρευμα, διὰ νόμου δὲ ἀπηγορεύετο ταῖς γυναιξὶ πᾶσα διαχείρισις ἢ ἀγορὰ ἢ πώλησις ἀντικειμένου ἔχοντος ἀξίαν πλειοτέραν μέτρου κριθῆς! ἀπεβλακοῦντο δὲ αὗται κεκλεισμέναι ἐντὸς τῶν γυναικώνων, καταγινόμεναι εἰς τὴν ὑφαντικήν, τὴν ποικιλτικὴν ἢ τὴν μαγειρικήν, καὶ τὴν περιποίησιν τοῦ σώματος αὐτῶν, ἵνα θέλγωσι τὸν κτηνώδη αὐτῶν σύζυγον!

Ποίου δὲ ἡ συνείδησις δὲν ἐπαναστατεῖ ἀναλογιζομένου ὅτι παρὰ τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις ἀνδράσιν ὑπῆρχε τὸ ἔθιμον τοῦ δανείζειν αὐτάς, καθὼς δανείζει τις οἷον δήποτε ἄλλο ἀντικείμενον!

Παρὰ δὲ τοῖς Ῥωμαίοις, ὅπου ὁ δίκαιος, ὁ αὐστηρὸς Κάτων ἀναφέρεται δανείσας τὴν γυναῖκα αὐτοῦ τῷ Ὀρτενσίῳ, τὸ ἔθιμον τοῦτο προέβαινεν ἔτι περαιτέρω. Γυναῖκα δανεισθεῖσαν καὶ ἐπανελθοῦσαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους, ἐδικαιοῦτο νὰ κρατήσῃ ὡς ἰδιάν του ὁ τελευταῖος κάτοχος! Γνωστὸν ἐπίσης ὅτι διὰ νόμου ἀπηγορεύετο ἐκεῖ ταῖς γυναιξὶ τὸ δικαίωμα τῆς κληρονομίας.

Παρὰ δὲ τοῖς βαρβάροις λαοῖς ἡ τύχη τῆς γυναικὸς εἶναι τι ἀπίστευτον. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι παρ' αὐτοῖς δούλη τοῦ ἀνδρός, καὶ ὀφείλει νὰ τὸν ὑπηρετῇ, ἀναγινώσκουσα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ τὴν θέλησίν του, νὰ τρώγῃ δὲ κατ' ἰδίαν ὅ,τι ἐπερίσσευσεν ἐκείνῳ καὶ νὰ τὸν ἀκολουθεῖ πεζῇ βαίνοντα ἵππον, ἀλλ' εἶναι οὗτος καὶ ὁ ἀπόλυτος κύριος τῆς ὑπάρξεώς της, δυνάμενος νὰ φονεύσῃ, νὰ πνίξῃ, νὰ ῥίψῃ αὐτὴν εἰς τοὺς κύνας διὰ τὴν ἐλαχίστην παρεκτροπήν!

Κατὰ τὸν μεσαίωνα, παρὰ τοῖς Σλάβοις ἰδίως, ἡ γυνὴ ὤφειλε νὰ καίηται ζῶσα ἐπὶ τῆς πυρᾶς, ἐφ' ἧς ἔκειτο τὸ πτῶμα τοῦ ἀποθανόντος συζύγου· ἀλλοίμονον δὲ εἰς ἐκείνην, ἥτις δὲν συνεμορφοῦτο μὲ τὸ ἄριον τοῦτο καὶ ἀπάνθρωπον ἔθιμον· ἐξηντελίζετο, περιεφρονεῖτο καὶ ἐμισεῖτο θανασίμως καὶ παρ' αὐτῶν ἔτι τῶν γονέων της, εἰς οὓς μετεδίδετο ἡ ἀτιμία! Ἀλόμη καὶ σήμερον ὑπάρχει τὸ ἀπάνθρωπον τοῦτο ἔθιμον παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ εἰδεχθεῖ ἰσχύει. Κατὰ στατιστικήν τινα ὑποβληθεῖσαν εἰς τὴν βουλὴν τῆς Ἀγγλίας μόνον ἐν Βεγγάλῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀποθανουσῶν διὰ τοῦ φριχώδους τούτου θανάτου γυναικῶν ἀνέρχεται ἀπὸ τοῦ 1815 μέχρι τοῦ 1823 εἰς 5425 θύματα! Παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς συνηθέστατον εἶναι νὰ βλέπῃ τις γυναῖκας ἐζευγμένας ὡς κτήνη εἰς τὰς ἀμάξας. Ἐν Νέᾳ Ζελανδίᾳ καὶ αὐτὴ ἡ μητρικὴ στοργὴ εἶναι ἄγνωστος, καθότι θεωροῦσι καθῆκον νὰ συνειθίζωσι τὰ τέκνα ἐξ ἁπάλων ὀνύχων νὰ περιφρονῶσι τὰς μητέρας! Ἐν Νουκαχίβᾳ ἐν καιρῷ σιτοδείας αἱ γυναῖκες χρησιμεύουσιν ὡς τροφὴ εἰς τοὺς ἄνδρας! Τί δ' εἴπωμεν περὶ τῆς ἁγίας ἐκείνης Συνόδου, ἐν ᾗ συνεζητεῖτο ἂν ἡ γυνὴ ἔχ

Η ΙΟΥΛΙΑ ΡΕΚΑΜΙΕ.

Ὅτι τὸ κάλλος εἶναι καὶ ἐχέγγυον εὐδαιμονίας, τὸ ῥητὸν τοῦτο δὲν ἐπραγματοποιήθη ἐν τῷ βίῳ τῆς Ἰουλίας Ῥεκαμιέ. Ἐν τῇ ἐποχῇ αὐτῆς, τῇ τοσοῦτον πλουσίᾳ εἰς καλλονάς, ἦτο ἡ Ῥεκαμιὲ μία τῶν ὡραιοτέρων γυναικῶν. Περὶ αὐτῆς ἠδύνατο νὰ λεχθῇ πρῶτον ὅτι ἦτο ἀγαθή, εἶτα ὅτι ἦτο πνευματώδης καὶ τέλος ὅτι ἦτο ἐξαισίως ὡραία. Οἱ σύγχρονοι αὐτῆς τὴν περιγράφουσιν ὡς ἑξῆς· εὐλύγιστος, ὑψηλὴ μορφή· ὦμοι, λαιμὸς καὶ στῆθος πλαστικώτατα· τὸ παράστημα ἡγεμονικόν· ἡ στάσις τῆς κεφαλῆς αὐτῆς χαριεστάτη. Ἡ κόμη της ἦτο καστανόχρους καὶ ἐσχημάτιζε φυσικοὺς δοστρύχους· ἡ ρὶς αὐτῆς εἶχε τὴν ἑλληνικὴν εὐθύτητα καὶ τὴν γαλλικὴν λεπτότητα· τὸ στόμα της ἦτο μικρόν, τὰ δὲ χείλη πορφυρόχροα καὶ τρυφερώτατα· οἱ ὀδόντες της ὡς δύο σειραὶ λευκοτάτων μαργαριτῶν· τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου της εἶχε τὴν λευκότητα καὶ διαφάνειαν τοῦ ἐλέφαντος, ἐλαφρῶς ῥοδόχρουν βεβαμμένον. Ἰδίως χαρίεσσα ἦτο ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου, διότι ποτὲ μὲν εἶχε ἀφέλειαν παιδικήν, ἄλλοτε δὲ ἐπεστέφετο ὑπὸ μειδιάματος εἰρωνικοῦ. Τὸ ὡραιότερον ὅμως μέρος τοῦ προσώπου της ἦσαν οἱ ὀφθαλμοί, περὶ τῶν ὁποίων εἶπεν εἰς τῶν εὐφυῶν θαυμαστῶν της· "Ses yeux sont doublés d'âme." Εἶχον οἱ ὀφθαλμοί της τὸ μυστηριῶδες πρίσμα, τὸ ὁποῖον στίλβει ἐν τῷ ἀδάμαντι καὶ ὡς κεραυνὸς ἐνεργεῖ, διότι ἡ Ἰουλία Ῥεκαμιὲ εἶχε πνεῦμα καὶ πνεῦμα πολύ, διαψεύδουσα κατὰ τοῦτο τὸ συνήθως λεγόμενον ὅτι τὸ κάλλος συνοδεύεται ὑπὸ ἀνοησίας. Ἀπόδειξις τῆς εὐφυΐας της τρανοτάτη ἦτο, ὅτι διετήρει σχέσεις φιλικωτάτας πρὸς τὴν εὐφυεστάτην γυναῖκα τῶν χρόνων της, τὴν Κυρίαν Stael· ἔτι ὅμως οὐσιωδεστέρα ἀπόδειξις εἶναι ἡ μαρτυρία τῶν συγχρόνων της Σατωβριάνδου, Μονμορανσό, Ἀμπὲρ κ. ἄλ. Περὶ αὐτῆς εἶπεν ἡ Κυρία Κρύδενερ· ἡ Ῥεκαμιὲ δύναται νὰ φέρῃ εἰς πειρασμὸν καὶ ἀγγέλους, καὶ καλὸν ἦτο νὰ μὴ ἦναι τόσον ὡραία.

Ἀλλ' ἡ τόσον εὐειδὴς αὕτη γυνὴ ἦτο ἀτυχεστάτη εἰς τὸν γάμον της. Δεκαπενταετῆ μόλις οἱ γονεῖς της τὴν ὑπάνδρευσαν μετὰ τοῦ μαρκησίου Ῥεκαμιέ, πλουσιωτάτου τραπεζίτου, ἔχοντος τριπλασίαν αὐτῆς ἡλικίαν. Τὸ συνοικέσιον τοῦτο δὲν ἐξηγεῖται, ἀφ' οὗ καὶ ὁ πατήρ της ἦτο ἀρκούντως εὐκατάστατος. Ἡ Ἰουλία Ῥεκαμιὲ ἐγεννήθη τῷ 1780 εἰς Λυών· ὁ πατήρ της ἐλέγετο Βερνάρ. Ὁ γάμος της ἐτελέσθη ἐν μέσῳ τοῦ ἀναβρασμοῦ τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως· ἴσως δὲ καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ λόγος, δι' ὃν οἱ γονεῖς της τοσοῦτον ἐνωρὶς τὴν ὑπάνδρευσαν. Βεβαιοῦται ὅτι ὁ σύζυγος της τὴν μετεχειρίζετο πάντοτε ὡς φιλόστοργος πατήρ· καὶ ὅμως κατόπιν δὲν συγκατετέθη εἰς τὸ διαζύγιον, εἰς τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἐπιμόνως τὸν παρεκάλει νὰ συγκατατεθῇ. Καὶ ἡ λάμψις δὲ τοῦ πλούτου, ἥτις ὤφειλε νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ διὰ τὴν ἀποτυχοῦσαν οἰκιακήν της εὐτυχίαν, ὀλίγον μόνον διήρκεσεν.

Μέγα ἐδίδετο γεῦμα παρὰ τῷ κ. Ῥεκαμιέ. Ἡ Ἰουλία ἐφόρει λεπτότατον λευκὸν ἔνδυμα, περικεκοσμημένον διὰ πλουσιωτάτων μαργαριτῶν, καὶ ἐφαίνετο ὡς θεὰ πλανωμένη ἐπὶ νεφῶν — αἴφνης εἰσῆλθεν ὁ σύζυγός της εἰς τὸ δωμάτιον, ὠχρὸς καὶ εἰς ἄκρον ταραγμένος καὶ τῇ ἀνήγγειλεν ὅτι ἐχρεωκόπησεν καὶ ὅτι ἐντελῶς εἶναι κατεστραμμένος· τὴν παρεκάλεσε δὲ νὰ δεχθῇ τοὺς προσκεκλημένους, ὅπως αὐτὸς λάβῃ καιρὸν νὰ δραπετεύσῃ. Ἡ Ἰουλία ἦτο κατὰ τὴν ἀποφράδα ἐκείνην ἡμέραν ὑπὲρ ποτὲ ὡραία, καὶ ὑπέστη τὸ φρικτὸν τῆς τύχης ῥάπισμα μετ' ἀποραδειγματίστου γενναιότητος. Οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τί συνέβη· βραδύτερον ὅμως ὡμολόγησεν ἡ ἰδία, ὅτι ἐνόμιζεν ὅτι ὠνειρεύετο καὶ ὅτι τὰ πάντα περὶ αὐτὴν ἤθελον καταπέσει ὡς διὰ μαγικῆς ῥάβδου. Τοῦτο καὶ συνέβη μετά τινας ἡμέρας, διότι καὶ τὸ ὡραῖόν της μέγαρον ἐνοικιάσθη καὶ τὰ λαμπρὰ ἔπιπλα καὶ κοσμήματα ὅλα ἐπωλήθησαν ἐπὶ δημοπρασίᾳ καὶ ἡ θεὰ δὲν ἐπλανᾶτο πλέον ἐπὶ τῶν νεφῶν ἀλλ' ἔβαινε πεζῇ ὡς πτωχὸς θνητός.

Μεταξὺ τῶν θαυμαστῶν της ἦτο καὶ ὁ Ναπολέων καὶ ὁ ἀδελφός του Λουκιανός. Ἐὰν ἡ Ἰουλία ἦτο ὀλιγώτερον σεμνότυφος, εὐκόλως ὁ Ῥεκαμιὲ ἠδύνατο νὰ λάβῃ συνδρομὴν ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου· ἀλλ' ἡ ἀρετὴ τῆς εὐειδοῦς γυναικὸς ἦτο ἄτρωτος· εἰς τοῦτο δὲ τὴν ἐνίσχυε δι' ἐπανειλημμένων ἐπιστολῶν εἰς τῶν εὐγενεστέρων φίλων της, ὁ δοὺξ τοῦ Μονμορανσό. Ἐπιμόνως ἠρνήθη ἡ Ἰουλία νὰ δεχθῇ θέσιν παρὰ τῇ αὐλῇ τοῦ νέου αὐτοκράτορος, προσφερομένην αὐτῇ ὑπὸ ὅρους ἐξαιρετικούς· διὸ καὶ τοσοῦτον ὠργίσθη ὁ ἀλαζὼν ἡγεμών, ὥστε καὶ αὐτὴν ἐκ τῆς Γαλλίας ἐξώρισε καὶ μετ' αὐτῆς καὶ τὴν διάσημον αὐτῆς φίλην, κυρίαν Stael.

Ἀμφότεραι αἱ γυναῖκες ἀπῆλθον εἰς Ἑλβετίαν καὶ κατῴκησαν ἐν τῇ κωμοπόλει Coppet, ἥτις ἐγένετο ταχέως τὸ ἐντευκτήριον ὅλων τῶν ἐχθρῶν τοῦ Ναπολέοντος. Ὁ περιώνυμος Ταλλεϋράνδος καθήμενος ποτὲ μεταξὺ τῶν δύο εὐφυεστάτων γυναικῶν ἀνέκραξε· "Me voilà entre l'esprit et la beauté". (Κάθημαι μεταξὺ τῆς εὐφυΐας καὶ τοῦ κάλλους.)

Ἡ Κυρία Stael τῷ ἀπήντησε μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας· "Sans avoir ni l'un ni l'autre". (Χωρὶς νὰ ἔχετε οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο.)

Ἐν τοσούτῳ ἡ Ῥεκαμιὲ ἦτον ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσι καὶ ἑπτὰ ἐτῶν, χωρὶς ποτὲ νὰ αἰσθανθῇ ἔρωτα, ἂν καὶ διηνεκῶς ὑπὸ τῶν εὐφυεστάτων ἀνδρῶν τοῦ αἰῶνός της θαυμαζομένη καὶ λατρευομένη. Τέλος ὅμως καὶ δι' αὐτὴν ἐπῆλθεν ἡ ὥρα τοῦ πειρασμοῦ. Ἐν Coppet ἐγνώρισε τὸν πρίγκηπα Αὔγουστον τῆς Πρωσσίας, νέον εὐειδέστατον καὶ εὐγενῆ τοὺς τρόπους, ὅστις εἶχεν ἐν τῷ προσώπῳ τὴν μελαγχολίαν ἐκείνην, ἣν τῷ ἐνεποίουν τὰ δεινοπαθήματα τῆς πατρίδος του. Τοὺς δύο νέους ἔγνωσε καὶ ὁ κοινὸς ἐχθρός, ὁ Ναπολέων, καὶ ὁ ἔρως δὲν ἐβράδυνε νὰ πλήξῃ τὰς δύο ἐκείνας καρδίας. Ἀλλ' ἡ ἕνωσις αὐτῶν οὐδέποτε ἐτελέσθη, τὸ μὲν διότι ὁ σύζυγος τῆς Ἰουλίας ἀδυσωπήτως τῇ ἠρνήθη τὸ διαζύγιον, τὸ δὲ διότι ὁ πρίγκηψ τῆς Πρωσσίας, αἰχμάλωτος ὢν τῆς Γαλλίας, δὲν ἠδύνατο νὰ συνάψῃ γάμον ὅσῳ εὑρίσκετο ἐν τοιαύτῃ θέσει καὶ μακρὰν τῆς πατρίδος του.

Ὅτε ὁ πρίγκηψ ἀπῆλθεν ἐκ Coppet, ἡ Ἰουλία τῷ ἐδώρησεν ὡς ἐνθύμημα τὴν εἰκόνα της φυσικοῦ μεγέθους, ὁ δὲ ἡγεμονόπαις τῇ προσέφερεν ὡραιοτάτην εἰκόνα τῶν ὀχθῶν τῆς λίμνης τῆς Γενεύης, τοῦ μέρους, ἐν ᾧ διῆλθον τὰς εὐτυχεῖς τοῦ ἔρωτός των ὥρας. Ὁ πρίγκηψ ἐνόσῳ ἔζησεν εἶχε τὴν εἰκόνα τῆς ἐρωμένης του ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του, αὕτη δὲ περιπαθῶς ἐτήρησε τὴν μικρὰν εἰκόνα, ἥτις μετὰ ταῦτα ἀπέβη τὸ μόνον κόσμημα τοῦ ἐρήμου κελλίου, ἐν ᾧ διέμεινεν ἐν τῷ μοναστηρίῳ τῆς Abbaye aux bois.

Τὸ πενιχρὸν τοῦτο δωμάτιον κατέστη πάλιν τὸ ἐντευκτήριον διασήμων προσώπων· ἐν αὐτῷ ἡ διαπρεπὴς ἠθοποιὸς Ῥαχὴλ ἀπήγγελλε τὰς ὡραιοτέρας αὐτῆς σκηνάς, ἡ Δελφίνη Γιραρδίνου ἀνεγίνωσκε τὰ πρῶτα αὐτῆς ποιήματα, καὶ ὁ Σατωβριάνδος ἐκάθητο ὡς λατρευομένη θεότης ἐν μέσῳ πυκνῶν νεφῶν θυμιάματος, περιπαθῶς ἀγαπῶν τὴν εὐειδῆ φίλην του. Ἀλλ' ἡ Ἰουλία καὶ πάλιν ἀπέδειξεν ὅτι ἠσθάνετο μὲν τὸ αἴσθημα τῆς φιλίας, οὐχὶ ὅμως καὶ τὸ τοῦ ἔρωτος, διότι ζητηθεῖσα παρ' αὐτοῦ εἰς γάμον, ἠρνήθη νὰ δεχθῇ τὸ λαμπρὸν ὄνομα καὶ τὴν πλουσίαν αὐτοῦ κατοικίαν. Ἡ φιλία τοιούτου ἀνδρὸς ἦτο ἀληθῶς πλουσία ἀμοιβὴ διὰ τὴν ἀρετὴν τῆς ὡραίας, ἀγαθῆς καὶ ἔμφρονος Ἰουλίας Ῥεκαμιέ. Ὁ Σατωβριάνδος ἀπέθανε τῇ 4 Ἰουλίου 1848, ἡ δὲ διάσημος αὐτοῦ φίλη ἀπεβίωσεν ἐκ χολέρας τὸ θέρος τοῦ ἔτους 1849.

Η ΙΟΥΛΙΑ ΡΕΚΑΜΙΕ.

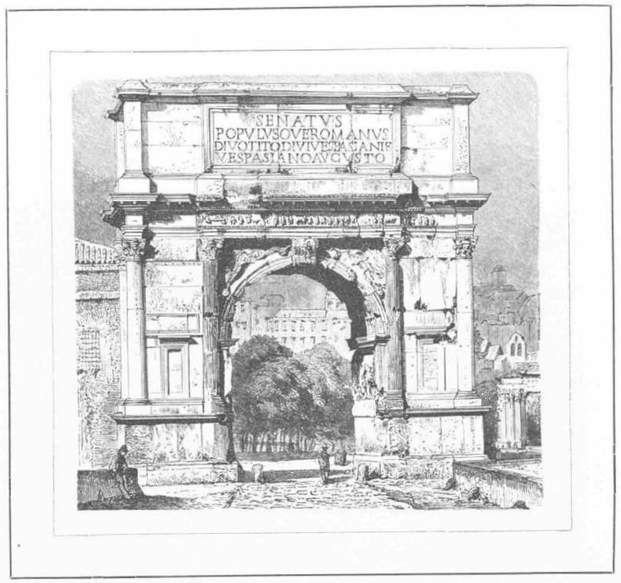

Η ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΑΨΙΣ ΤΟΥ ΤΙΤΟΥ.

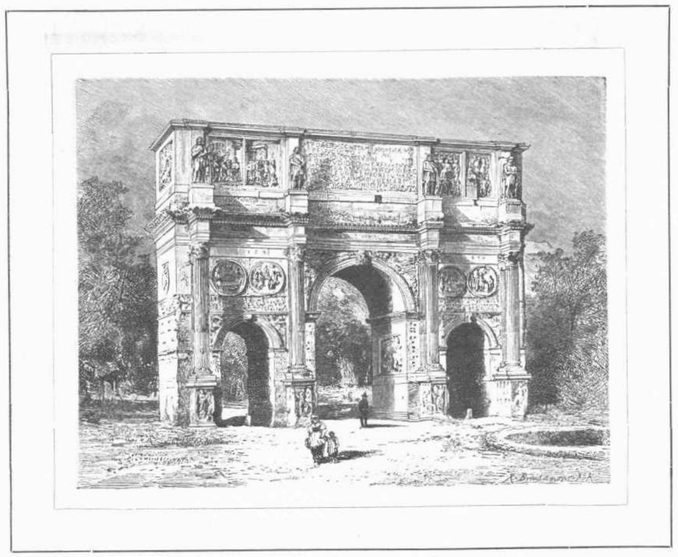

Η ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΑΨΙΣ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ.

ΑΙ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΑΙ ΠΥΛΑΙ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ.

Αἱ δύο θριαμβευτικαὶ πύλαι, (ἡ τοῦ Τίτου καὶ τοῦ Κωνσταντίνου) ὧν σήμερον παραθέτομεν τὰς εἰκόνας, ἀποτελοῦσι τρόπον τινὰ τὰ δύο ἄκρα ἐν τῇ ἀναπτύξει τῶν περιέρ-

γων τούτων οἰκοδομημάτων. Τὸ εὐγενέστερον δεῖγμα τοῦ ἀρχαίου μονοθύρου τύπου εἶναι ἡ ἀψὶς τοῦ Τίτου, ἥτις ἐν ταῖς ἁπαξ αὐτῆς διαστάσεσι καὶ τῇ καλλιτεχνικῇ αὐτῆς διαρθρώσει μεγάλως διαφέρει ἀπὸ τῆς βαρείας καὶ διὰ πολλῶν πλαστικῶν κοσμημάτων, τῶν πλείστων ἐκ τῆς ἀψίδος τοῦ Τραϊανοῦ ληφθέντων, πεφορτωμένης ἀψίδος τοῦ Κωνσταντίνου. Ὑπάρχουσιν ἐν τῷ κόσμῳ πράγματα, πρὸς τὰ ὁποῖα τοσοῦτον ἐξῳκειώθημεν, ὥστε εἴτε οὔτε κἂν φροντίζωμεν περὶ τῆς σημασίας αὐτῶν εἴτε τὰ θεωροῦμεν ὡς εὐνόητόν τι καὶ φυσικόν. Ἐκ τῶν τοιούτων ἀντικειμένων εἶναι καὶ αἱ θριαμβευτικαὶ ἀψίδες, αἵτινες σήμερον ἀνεγείρονται ἐν ἑορταῖς καὶ ἐπισήμοις περιστάσεσιν, ἅμα δὲ παρέλθῃ ἡ ἑορτὴ ἐξαφανίζονται καὶ καταρρίπτονται, ἐὰν δὲν οἰκοδομῶνται διὰ ὅλης στερεᾶς εἰς μνήμην ἐκτάκτου τινὸς συμβάντος. Ὅτι αἱ τοιαῦται θριαμβευτικαὶ ἀψίδες εἶναι ἀπομίμησις ἔθους ἀρχαίου ῥωμαϊκοῦ εἶναι γνωστόν· ὑπὸ τὴν ἀψῖδα διέρχεται ὁ πανηγυριζόμενος καὶ ἡ συνοδεία αὐτοῦ, διέρχεται ἡ ἐπίσημος πομπή· ἀλλὰ πᾶσα πύλη ὑποτίθεται ὅτι ἐφαίνει εἴσοδον, καὶ αἱ θριαμβευτικαὶ ἀψῖδες εἶναι πύλαι μεμονωμέναι. Ἡ ἐξήγησις τούτου μένει εἰσέτι ἔκκρεμής. Ἴσως ἠδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι αἱ θριαμβευτικαὶ ἀψῖδες εἶναι ἀπομίμησις τῶν πυλῶν τῆς πόλεως, ἀλλ' αἱ πύλαι αὐταὶ δὲν ἵσταντο μεμονωμέναι καὶ συνείχοντο πάντοτε πρὸς τεῖχος ἢ οἰκοδόμημα. Πρὸς τούτοις δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι ὠθήγουν τοὺς νικητὰς κάτωθεν ἀψίδων, θέλοντες τρόπον τινὰ νὰ σημάνωσιν ὅτι τοὺς ὑποδέχονται εἰσερχομένους εἰς τὴν πόλιν· πρὸς τί τότε νὰ κοσμῶσι τὰς ἀψῖδας διὰ ἀγαλμάτων θεῶν καὶ ἡρώων, τὰ ὁποῖα ἄριστα ἠδύναντο νὰ στηθῶσιν ἐπὶ βάθρων καὶ στηλῶν ἐν τῇ ὁδῷ;

Τὸ ζήτημα συνδυάζεται πρὸς τὴν ὅλην ἐξοικοδόμησιν τῆς ἀρχαίας Ῥώμης. Ἡ Ῥώμη ἦτο πόλις, ἥτις οὔτε πρὸς νεωτέραν τινὰ πόλιν οὔτε πρὸς ῥωμαϊκὴν ἀποικίαν δύναται νὰ παραβληθῇ. Ἐὰν ὁ Αὔγουστος λ. χ. ἔκτισεν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ταυρίνων τὴν πόλιν ἐκείνην, ἥτις μέχρι σήμερον ἐν τῷ κατὰ τὸ φαινόμενον ὅλως νέῳ Τουρίνῳ, δεικνύει τὴν ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου ὁρισθεῖσαν εὐθυγραμμίαν τῶν ὁδῶν καὶ πλατειῶν, τοῦτο ἐξηγεῖται διὰ τοῦ ὅτι ἡ πόλις αὕτη ἐγένετο κατ' εὐθεῖαν τοιαύτη, οὐδὲ εἶχεν ἀρχαῖά τινα συμπλέγματα οἰκιῶν ἢ διεύθυνσιν ὁδῶν, τὰ ὁποῖα ὤφειλον οἱ ἀρχιτέκτονες νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν. Τοῦτο ὅμως δὲν συνέβη ἐν Ῥώμῃ. Ἡ Ῥώμη ἰδρύθη ὑπὸ ὅλως διαφόρους περιστάσεις, ηὔξησε καὶ ἀνεπτύχθη βαθμηδὸν ἐπὶ αἰῶνας πολλούς, ἐκτίσθη δὲ ἐπὶ ἐδάφους ὅλως ἀνωμάλου, καὶ εἶχεν ὡς πόλις χαρακτῆρα, περὶ οὗ δυσκόλως δύναταί τις νὰ σχηματίσῃ ἰδέαν ἀκριβῆ. Ὑπάρχουσιν ἴχνη, πείθοντα ἡμᾶς ὅτι ἐν Ῥώμῃ ἐπεκράτει ἰδιαίτερός τις τρόπος τῆς οἰκοδομῆς τῶν οἰκιῶν, καθ' ὃν διάφοροι οἰκοδομαὶ ἀπετέλουν συμπλέγματα, χωριζόμενα ἀπ' ἀλλήλων διὰ στενοτάτων ὁδῶν, ὅτι αἱ οἰκίαι εἶχον κοινοὺς μεσοτοίχους καὶ τὴν εἴσοδον μόνον πρὸς τὸ ἓν μέρος. Ἐκ τούτου καταφαίνεται ὅτι οὐδόλως ὁμοιάζουσιν αἱ νεώτεραι πόλεις, ἐν αἷς ἡ διὰ τῶν ὁδῶν συγκοινωνία εἶναι πάντῃ ἐλευθέρα καὶ ἄνετος. Τὸ μόνον, ὅπερ δίδει ἡμῖν ἀμυδρὰν περὶ τῆς ἀρχαίας Ῥώμης ἰδέαν, εἶναι οἱ ἐν ταῖς ἀρχαίαις γερμανικαῖς πόλεσι δίοδοι (passages), ὧν ὀλίγα πλέον σώζονται σήμερον ἴχνη. Ἐν ταῖς διόδοις ταύταις, αἵτινες ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ ῥωμαϊκὰ vicus, ἅμαξαι δὲν κυκλοφοροῦσι, ἀλλ' αἱ οἰκίαι συνέχονται καὶ ἔχουσι μίαν μόνον εἴσοδον, ἐν ᾗ χωρίζονται αἱ στεναὶ πρὸς τὰ διάφορα τμήματα δίοδοι. Ἐν ταῖς μικραῖς ταύταις οἰκίαις κατῴκει ἐν Ῥώμῃ ὁ ὄχλος· οἱ δὲ πλουσιοι καὶ εὐπατρίδαι εἶχον οἰκίας πολὺ διαφόρους καὶ εὐρυτέρας. Τὰ μέγαρα ταῦτα τῶν πλουσίων ἀπετέλουν ἀρχιτεκτονικὰς μονάδας καὶ ἔκειντο, ὡς φυσικόν, ἐν ἄλλαις τῇ πόλεως συνοικίαις· ταῦτα εἶχον προσιτὴν εἴσοδον καὶ εἰς τὰς ἁμάξας, ἂν καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ῥώμῃ ἡ κίνησις τῶν ἁμαξῶν ἦτο λίαν περιωρισμένη. Αἱ πλεῖσται ἐπομένως τῶν ὁδῶν τῆς Ῥώμης ἦσαν στεναὶ καὶ ὡς ἐκ τούτου πεπληρωμέναι πάντοτε ἀνθρώπων. Ὑπῆρχε διάταξις, αἱ ἅμαξαι νὰ μὴ κυκλοφορῶσιν ἐν τῇ πόλει εἰμὴ μόνον ἐν καιρῷ νυκτός· ἡ διάταξις αὕτη ἀπέβλεπε βεβαίως μόνον τὰς χάριν διασκεδάσεως ἐν χρήσει ἁμάξας. Μόνον ἐν ἐπισήμοις περιστάσεσιν ἐφαίνοντο ἅμαξαι ἐν ἡμέρᾳ ἀνὰ τὰς ὁδούς. Ὅτε ὁ δικτάτωρ Καῖσαρ μετέβη εἰς τὴν τελευταίαν τῆς γερουσίας συνεδρίασιν ἦτο ἀσθενής· διὸ καί, κατὰ Σουετώνιον καὶ Πλούταρχον, δὲν ἐπορεύθη πεζῇ ἀλλ' ἐπὶ φορείου ἐφέρετο. Ὅτε ὁ ἐν Ὠστίᾳ διατρίβων αὐτοκράτωρ Κλαύδιος ἔμαθεν ὅτι ἡ σύζυγός του Μεσσαλίνα ὑπανδρεύθη ἐν Ῥώμῃ ἐπισήμως τὸν ὕπατον Σίλιον, καὶ ἔσπευσεν εἰς Ῥώμην ὅπως τιμωρήσῃ τοὺς ἐνόχους, ἀναφέρει ἡ ἱστορία ὅτι ἡ ἔνοχος γυνὴ διὰ νὰ προλάβῃ τοὺς κατηγόρους της ἐπέβη ἔξωθεν τῆς πόλης τῆς Ὠστίας ἁμάξης, μεταφερούσης τὰς ἀκαθαρσίας τῶν αὐτοκρατορικῶν κήπων, ἀλλὰ μέχρι τῆς πύλης ἐπορεύθη πεζῇ, διότι οὕτως ἤλπιζε νὰ φθάσῃ ταχύτερον ἢ ἐὰν μετεχειρίζετο φορεῖον, τὸ ὁποῖον μετὰ δυσκολίας θὰ διέτρεχε τὰς πολυανθρώπους ὁδούς. Σήμερον βεβαίως ἡ Μεσσαλίνα θὰ ἐπέβαινεν ἁμάξης. Οἱ Ῥωμαῖοι, οἱ τοσοῦτον εὐρεῖας καὶ ἀναπαυτικὰς ὁδοὺς μεταξὺ τῶν διαφόρων πύλεων κατασκευάσαντες, διετήρησαν ἐντὸς τῶν πύλεων τὸ ἀρχαῖον σύστημα τῶν ὁδῶν, διότι ὁ τρόπος τῶν οἰκοδομῶν δὲν τοῖς ἐπέτρεπεν ἄλλως. Μήπως δὲν συμβαίνει τοῦτο καὶ σήμερον ἔτι ἐν μικραῖς πόλεσιν, ἐν αἷς δυσκόλως κυκλοφοροῦσιν αἱ ἅμαξαι; Ἐν Ἰσπανίᾳ ὑπάρχει πόλις, Ἰάκα καλουμένη, ἐν ᾗ οὐδὲ ἡ ταχυδρομικὴ ἅμαξα δύναται νὰ εἰσέλθῃ· αὕτη σταματᾷ πρὸ τῆς πόλης καὶ οἱ ἐπιβάται εἰσὶν ἠναγκασμένοι νὰ εἰσέλθωσιν ἀποστολικῶς ἐν τῇ πόλει.

Αἱ ἀρχαῖαι ῥωμαϊκαὶ συνοικίαι (vici) ἐκλείοντο καὶ διὰ πυλῶν· τοῦτο ἐξηγεῖ καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐν Ῥώμῃ πυλῶν ἢ ἀψίδων (arcus). Αἱ πύλαι αὗται εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ τῶν θριαμβευτικῶν ἀψίδων, αἵτινες διαφέρουσι κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀνεγείροντο ἐν ταῖς ὁδοῖς, δι' ὧν εἰσήρχετο ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ πόλει ὁ ἐκ τοῦ πολέμου ἐπανακάμπτων νικητής. Ἀλλὰ καὶ αἱ ὁδοὶ αὗται τῶν θριάμβων δὲν ἦσαν πλατεῖαι, ὡς τοῦτο καταφαίνεται ἐκ τοῦ μέχρι σήμερον σωζομένου τμήματος τῆς ὁδοῦ, ἐν ᾗ διὰ τῆς θριαμβευτικῆς τοῦ Σεπτιμίου Σεβήρου ἀψίδος ἄρχεται ἡ πρὸς τὸ Καπιτώλιον ἀνάβασις. Ἐν τῇ θριαμβευτικῇ ὁδῷ ἀνεγείροντο καὶ τὰ ξόανα παραπήγματα καὶ ἰκριώματα, προσωρινὰ μόνον κτίρια, παρὰ τὰ ὁποῖα διήρχετο ὁ νικητὴς καὶ τὰ ὁποῖα ἦσαν τρόπον τινὰ ἀπομίμησις τῶν πυλῶν, αἵτινες ἀπέκλειον τὰς διαφόρους συνοικίας, ὥστε ὁ νικητὴς ἐν τῇ θριαμβευτικῇ του πορείᾳ εἶχεν ἐνώπιόν του τὸ ὅλον τῆς πατρίδος του· ἰδέα κωμικὴ μὲν ἀλλ' ὁπωσδήποτε μεγαλοπρεπής. Βραδύτερον μόνον αἱ προσωριναὶ αὗται οἰκοδομαὶ κατεσκευάσθησαν ἐκ λίθου. Ἑπομένως ἱστορικῶς μόνον δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ καταγωγὴ αὐτῶν, διότι ἀρχιτεκτονικαὶ ἰδέαι δὲν πίπτουσιν ἐξ οὐρανοῦ ἀλλ' ἀναπτύσσονται ὀργανικῶς ἐκ τοῦ ὅλου ἱστορικοῦ βίου τοῦ λαοῦ, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, οἵτινες ἐν τῇ τέχνῃ οὐδὲν ἴδιον ἐφεῦρον, ἔχουσιν ὅμως τὴν δόξαν, ὅτι ἔδωσαν ἀρχιτεκτονικὴν ἔκφρασιν εἰς τοὺς διαφόρους αὐτῶν πρὸς τὴν κοσμοκρατορίαν σταθμούς.

Ο ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΤΑΦΟΣ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ Α'.

Ὅσ πάντες σχεδὸν οἱ ἀναδειχθέντες μεγάλοι ἄνδρες ἐδοκίμασαν περὶ τὸ τέλος τοῦ βίου των τὸ ἄστατον τῆς τύχης, ῥεπούσης πρὸς τὴν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων φοράν, οὕτω καὶ ὁ Ναπολέων, ὁ ἀναδείξας τὴν Γαλλίαν, ὁ καθυποτάξας πλείστους ὅσους λαούς, φέρων τὴν νίκην ἔμπροσθέν του, ἐπέπρωτο νὰ ἐξορισθῇ καὶ νὰ διάγῃ ὡς ἐξόριστος τὰς τελευταίας του ἡμέρας ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ ἀκάρπῳ νήσῳ τῆς Ἀγίας Ἑλένης. Ὀλίγα ὅμως μετὰ τὸν θάνατον ἔτη τοῦ ἀνδρός, ὅστις καὶ ζῶν καὶ μετὰ θάνατον ἐθαυμάσθη διὰ τὸ ὀξύνουν καὶ μεγαλεπήβολον τῆς σκέψεώς του, ἀπεφασίσθη κοινῇ γνώμῃ παρὰ τῶν τότε διεπόντων τὰ πράγματα ἐν Γαλλίᾳ νὰ μετακομισθῶσι τὰ ὀστᾶ του καὶ νὰ κατατεθῶσιν ἐντὸς μεγαλοπρεποῦς μνημείου, ἀνταξίου τοῦ μεγάλου ἀνδρός, μνημείου ὅπερ ἀναγερθὲν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Ἀπομάχων διεγείρει τὸν θαυμασμὸν τῶν ἐπισκεπτομένων αὐτὸ καὶ καθωραΐζει τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσαν. Τοῦ μνημείου τούτου δίδομεν σύντομον ἐνταῦθα περιγραφὴν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ "Ἑσπέρου".

Τῇ 12 Μαΐου 1840 ὁ τότε ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν τῆς Γαλλίας κύριος DE RÉMUSAT καθυπέβαλε σχέδιον ἐν τῇ βουλῇ περὶ μετακομιδῆς τῶν ὀστῶν τοῦ ἐν Ἁγίᾳ Ἑλένῃ τελευτήσαντος Ναπολέοντος Α'., τυχὼν μετὰ μυστικὴν πρὸς τὴν Ἀγγλίαν διαπραγμάτευσιν τῆς περὶ τούτου ἀδείας. Τὰ ὀστᾶ μετακομισθέντα εἰς Παρισίους παρὰ τοῦ πρίγκηπος JOINVILLE ἐπὶ τούτῳ σταλέντος εἰς Ἁγίαν Ἑλένην, κατετέθησαν προσωρινῶς ἐν τῷ ναῷ τῶν Ἀπομάχων. Διὰ ψηφίσματος τῆς Βουλῆς προσεκλήθησαν οἱ καλλιτέχναι νὰ καθυποβάλλωσι σχέδια ἰδιαιτέρου μνημείου, ἐν ᾧ νὰ κατατεθῇ τὸ λείψανον τοῦ ἀνδρός, οὗ τὸ ὄνομα χρυσοῖς λάμπει γράμμασιν ἐν ταῖς δέλτοις τῆς ἱστορίας. Καλλιτεχνικὴ διηγέρθη ἅμιλλα· πλεῖστα καὶ ποικίλα σχέδια καθυπεβλήθησαν, ἡ δὲ συστᾶσα Ἐπιτροπὴ ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ σχεδίου τοῦ Βισκόντη, ᾧ καὶ ἀνετέθη παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἡ ἐκτέλεσις. Τὸ μνημεῖον ἐξετελέσθη θαυμασίως μὲ ὅλας τὰς δυσκολίας καὶ τὰ προσκόμματα, τὰ ὁποῖα ἠναγκάσθη νὰ ὑπερνικήσῃ ὁ ἔξοχος καλλιτέχνης, καὶ ἐξετελέσθη πιστῶς κατὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς βουλῆς. Ἡ γνώμη τῆς βουλῆς ἦν νὰ τεθῇ ὁ τάφος ὑπὸ τὸν μέγαν θόλον τοῦ ναοῦ τῶν Ἀπομάχων, ὅστις ἔχει δύο εἰσόδους, τὴν μίαν βόρειον, τὴν δ' ἄλλην νότιον. Καὶ ἡ μὲν βόρειος εἴσοδος ἄγει πρὸς τὴν μεγάλην αὐλὴν τοῦ Μεγάρου τῶν Ἀπομάχων, εἰς δὲ τὴν νότιον προσέρχεταί τις διὰ τῆς ἡμικυκλείου πλατείας τοῦ VAUBAN, ὅθεν παρίσταται ἡ ἐξωτερικὴ θέα τοῦ εὐρυτάτου οἰκοδομήματος ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ αὐτῆς. Ὄπισθεν τῆς προσόψεως τῆς νοτίου θύρας εὑρίσκεται θόλος, ὑφ' ὃν εὑρίσκονται δύο μεγάλα μνημεῖα ἱδρυθέντα πρὸς τιμὴν τῶν ἐπιφανῶν στρατηγῶν VAUBAN καὶ TURENNE, οἵτινες ἐδόξασαν τὴν βασιλείαν Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'., καὶ ὧν τὰ ὀνόματα ἡ ἱστορία θέλει διαιωνίσει.

Τὸ ζήτημα, πρὸς ποίαν τῶν δύο εἰσόδων ἔπρεπε νὰ στραφῇ ἡ πρόσοψις τοῦ μνημείου, παρέσχε πολλὰ τῷ Βισκόντῃ πράγματα, ὡς καὶ ἡ ἀνέγερσις αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ δαπέδου τῆς ἐκκλησίας, ὅπως μὴ ἐπισκιασθῇ τὸ θυσιαστήριον. Τὰς δυσκολίας ταύτας ὑπερεπήδησεν ὁ καλλιτέχνης οἰκοδομήσας κρύπτην ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ ναοῦ

ὑπὸ τὸν εὐρὺν θόλον. Τὸ εὑρὺ εὖ τοῦτο σχέδιον ἔχει τὸ προτέρημα ὅτι οὐδόλως ἐπισκιάζει τὴν ἐσωτερικὴν κομψότητα καὶ μεγαλοπρέπειαν τῆς ὡραίας τῶν Ἀπομάχων ἐκκλησίας, ἐν ᾧ ἀπ' ἐναντίας διὰ τῆς ἀνιδρύσεως τοῦ μνημείου ἐπὶ τοῦ δαπέδου αὐτῆς κατὰ πολὺ αὐτὴ θὰ ἠλαττοῦτο. Εἰσερχόμενός τις εἰς τὸν ναὸν ἀμέσως αἰσθάνεται τὴν παρουσίαν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ μνημείου, βλέπων τὴν ὀπὴν τῆς κρύπτης, ἣν καταλλήλως ὁ τεχνίτης ἠνέῳξεν ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ ναοῦ, θέσας περὶ αὐτὴν εἶδος περιστηλίου ἐκ λευκοῦ μαρμάρου· ἐκεῖθεν θαυμάζει τις τὸ περικαλλὲς μνημεῖον ἐκτεινόμενον πρὸ τῶν ποδῶν του ἐν ὅλῃ τῇ σοβαρᾷ αὐτοῦ μεγαλοπρεπείᾳ. Πρὸς τὴν κρύπτην ὁδηγεῖ θύρα κειμένη ὄπισθεν τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ ναοῦ, ἔνθα τὸ ἔδαφος εἶναι ταπεινότερον κατὰ δύο περίπου μέτρα. Πρὸς τὴν θύραν τῆς κρύπτης κατέρχεταί τις διὰ κλίμακος μαρμαρίνης ἑλικοειδοῦς περὶ τὸ θυσιαστήριον στρεφομένης, καὶ εἶτα ἀντιμετωπίζει τις θύραν ὀρειχαλκίνην ἔχουσαν ὄψιν σοβαρῶς ἐπιθλητικήν· ἄνωθεν αὐτῆς ἐπὶ μελανίας μαρμαρίνης πλακὸς ἐχαράχθη ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή·

"Ἐπιθυμῶ τὰ ὀστᾶ μου νὰ κατατεθῶσιν ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Σηκουάνα, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ, ὃν τοσοῦτον ἠγάπησα."

Τὸ μέγα θυσιαστήριον, ὑφ' ὃ εὕρηται δίοδος, ὑψοῦται εἰς δέκα βαθμίδας ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μονολίθους ἐκ μαρμάρου τῆς Καρράρας περιφρασσομένας διὰ κιγκλίδων ἐκ φαιοχρόου μαρμάρου τῆς Ἀρριέτης, ὁμοιάζοντος πρὸς τὰ ἀρχαῖα ῥωμαϊκὰ μάρμαρα, τὰ μετακομισθέντα ἐξ Ἀφρικῆς. Τέσσαρες ἑλικόμορφοι κίονες ἐκ μέλανος μαρμάρου διακοσμοῦσι τὸν βωμὸν καὶ ὑποστηρίζουσι τὸν μεγαλοπρεπῆ τοῦ θυσιαστηρίου θόλον· οἱ μονόλιθοι οὗτοι κίονες ἔχουσιν ὕψος ἑπτὰ μέτρων καὶ διάμετρον ἐνενήκοντα ἑκατοστομέτρων. Ἄνωθεν τοῦ θόλου ὑψοῦται ὀρειχάλκινος σταυρὸς φέρων τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, ἔργον μεγάλης καλλιτεχνικῆς ἀξίας· κατὰ τὴν βάσιν τοῦ σταυροῦ ἐν σχήματι ἡμικυκλίου ἵστανται ἓξ ἄγγελοι ἐξ ἐπικεχρυσωμένου χαλκοῦ.

Ἑκατέρωθεν τῆς θύρας τῆς κρύπτης ὑψοῦνται δύο ἀγάλματα κολοσσιαῖα, ὀρειχάλκινα, παριστῶντα τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν στρατιωτικὴν ἰσχύν, ἀμφότερα δὲ φέρουσι σφαῖραν καὶ σκῆπτρον αὐτοκρατορικόν. Πέραν τῆς θύρας εὕρηται σκοτεινὸς θολοειδὴς χῶρος, σχηματιζόμενος ὑπὸ τῶν βαθμίδων τοῦ ἄνωθεν θυσιαστηρίου. Ἑκατέρωθεν δέ, ὡς φρουροὶ φυλάττοντες τὸν τάφον τοῦ ἀνδρός, ὃν ζῶντα ὑπεργήπησαν, ἵστανται τὰ μνημεῖα τῶν στρατηγῶν Βερτράνδου, τοῦ πιστοῦ φίλου τοῦ Ναπολέοντος, τοῦ ἀκολουθήσαντος αὐτὸν εἰς πάσας τὰς ἐκστρατείας του καὶ εἰς τὴν νῆσον Ἔλβαν, καὶ Δουρώκ, ὃν ὁ αὐτοκράτωρ ἠγάπα ὡς ἀδελφὸν ἕνεκα τῆς πρὸς αὐτὸν παραδειγματικῆς ἀφοσιώσεώς του.

Πέραν τοῦ προθόμου κεῖται ἡ Κρύπτη, ἧς τὸ σχῆμα εἶναι κυκλοτερές. Τὸ ὑπὸ τὸ βάθος ἔδαφος αὐτῆς εἶναι ἐξ περίπου μέτρων, ἡ δὲ διάμετρος εἰκοσιτριῶν, ἐν ᾧ ἡ διάμετρος τοῦ ἄνω στομίου αὐτῆς, περιφρασσομένου, ὡς εἴπομεν, διὰ περιστυλίου, εἶναι μόνον δεκαπέντε. Τὸ λοιπὸν τῆς κρύπτης μέρος ἐπιστεγάζεται ὑπὸ τοῦ ἄνωθεν ἐδάφους, ὅπερ ὑποστηρίζουσι δώδεκα κίονες μονόλιθοι ἐκ λευκοῦ μαρμάρου τῆς Καρράρας. Τοὺς κίονας τούτους κοσμοῦσι κολοσσιαῖα ἀγάλματα, ἐστραμμένον ἔχοντα τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν σαρκοφάγον καὶ εἰκονίζοντα συμβολικῶς τὰς ἐνδοξοτέρας νίκας τοῦ αὐτοκράτορος. Τὰ ἀγάλματα ταῦτα ἐπεξειργάσθησαν παρὰ τοῦ περιφανοῦς γλύπτου PRADIER, ἀποθανόντος πρὸ τῆς ἐγκαινιάσεως τοῦ αὐτοκρατορικοῦ μνημείου.

Ὁ Σαρκοφάγος, ὑψούμενος ἐν τῷ μέσῳ τῆς κρύπτης, εἶναι κατεσκευασμένος ἐξ ἐρυθροῦ φινλανδικοῦ γρανίτου, ὅλης ἀναλλοιώτου ἰσοδυναμούσης πρὸς τὸν πορφυρίτην τῶν ἀρχαίων. Πρῶτος μεταχειρισθεὶς τὴν ὅλην ταύτην εἶναι ὁ Montferrant, ἀρχιτέκτων τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσσίας, κατασκευάσας ἐξ αὐτῆς πολλὰς στήλας τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰσαὰκ τῆς Πετρουπόλεως. Ὁ Σαρκοφάγος ἔχων μῆκος τεσσάρων μέτρων, πλάτος δύο καὶ ὕψος τεσσάρων, ἀποτελεῖται ἐκ τεσσάρων τμημάτων καὶ στηρίζεται ἐπὶ κρηπίδος ἐκ πρασίνου μαρμάρου τοῦ Βοσγείων. Ἡ ἐξωτερικὴ λάρναξ εἶναι κατεσκευασμένη ἐξ ὅλης τινος καλουμένης algaila ἐκ Κορσικῆς, ἐντὸς δ' αὐτῆς κεῖται δύο ἕτεραι ἐκ μολύβδου καὶ κέδρου κατεσκευασμέναι, κομισθεῖσαι ἀπὸ τῆς Ἁγίας Ἑλένης μετὰ τῶν ὀστῶν τοῦ αὐτοκράτορος. Τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ κεῖται ὁ σαρκοφάγος, εἶναι ψηφιδωτόν, σχηματίζον μέγαν στέφανον ἐκ φύλλων δάφνης· ἀκτῖνες δ' ἐξερχόμεναι ἀπὸ τοῦ στεφάνου τούτου ἐξαπλοῦνται ἐπὶ ὅλου τοῦ μνημείου. Ἐπὶ τοῦ ψηφιδωτοῦ ἐδάφους ἀναγινώσκονται τὰ ὀνόματα τῶν ἐπιφανεστάτων νικῶν τοῦ Ναπολέοντος. Τὸ ἐπιστεγασμένον μέρος τῆς κρύπτης φωτίζεται διὰ δώδεκα ὀρειχαλκίνων λαμπτήρων, ὁμοίου σχήματος τῶν πηλίνων λύχνων, τῶν ἀνευρεθέντων κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τῆς Πομπηΐας· ἀνάπτουσι δὲ αὐτοὺς μόνον κατὰ τὰς ἐπισήμους ἑορτάς, ἤτοι τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ θανάτου τοῦ αὐτοκράτορος. Οἱ τοῖχοι τῆς κυκλοτεροῦς στοᾶς κοσμοῦνται διὰ δέκα μεγάλων ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ἀναγλύφων, παριστώντων ἀλληγορικῶς τὴν κατάπαυσιν τῶν πολιτικῶν ταραχῶν, τὴν ἵδρυσιν τοῦ Τάγματος τῆς τιμῆς, τὴν ἐκκλησιαστικὴν συνθήκην, τὸ διοικητικὸν συμβούλιον, τὴν διοικητικὴν ὑπηρεσίαν, τὸν κώδικα, τὸ πανεπιστήμιον, τὴν ἐνθάρρυσιν τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας καὶ τὰ δημόσια ἔργα. Ἡ συνέχεια τῶν ἀναγλύφων τούτων διακόπτεται ὑπὸ τῆς θύρας τοῦ προθόμου καὶ τῆς θύρας ὑπογείου τινὸς θαλάμου, ὅστις εἶναι εἶδος ἁγιαστηρίου κατεσκευασμένου ἐκ μέλανος μαρμάρου καὶ καλεῖται "ἡ αἴθουσα τοῦ ξίφους". περιφράσσεται δὲ ὑπὸ κιγκλίδων ὀρειχαλκίνων ἐπικεχρυσωμένων. Ἐν αὐτῷ εἰσὶ κατατεθειμένα διάφορα κειμήλια, ἤτοι τὸ ξίφος ὅπερ ἔφερεν ὁ αὐτοκράτωρ κατὰ τὴν μάχην τῆς Αὐστερλίτσης, τὰ παράσημα ἅτινα ἐκόσμουν τὸ στῆθός του κατὰ τὰς ἐπισήμους τελετάς, τὸ χρυσοῦν στέμμα, τὸ προσφερθὲν αὐτῷ παρὰ τῆς πόλεως Χερβούργου, καὶ ἑξήκοντα σημαῖαι, τρόπαια τῶν νικῶν του. Αἱ σημαῖαι αὗται ἐκόσμουν ἄλλοτε τὴν αἴθουσαν τῆς Βουλῆς. Καὶ τὰ μὲν κειμήλια ταῦτα κεῖνται ἐπὶ προσκεφαλαίου τεθειμένου ἐπὶ ὀρειχαλκίνου κιβωτίου, ἀλλ' αἱ σημαῖαι διὰ τῶν διαφόρων αὐτῶν χρωμάτων κοσμοῦσι τοὺς τοίχους τοῦ σκοτεινοῦ θόλου, ὅστις φωτίζεται δι' ἀκοιμήτου λύχνου, ἀμυδρὸν ἐκχέοντος τὸ φῶς.

Ἡ δαπάνη τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου μνημείου ἀνῆλθεν εἰς 3 ἑκατομμύρια φράγκων κατὰ τὰς ἀκριβεστάτας πληροφορίας. Τῇ 7 Μαΐου 1861 ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος Γ'. καὶ πολλῶν ἐπισήμων προσώπων, μετὰ τὸν ἐγκαινισμόν, κατετέθησαν τὰ λείψανα τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος, ἅτινα μετακομισθέντα πρὸ εἰκοσαετίας περίπου ἀπὸ τῆς Ἁγίας Ἑλένης ἀνεπαύοντο, ὡς εἴπομεν, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἱερωνύμου τῶν Ἀπομάχων. Πρῶτοι φύλακες τοῦ αὐτοκρατορικοῦ μνημείου ὑπῆρξαν ὁ Ἰωάννης SANTINI, γεννηθεὶς τῷ 1790 καὶ συνοδεύσας τὸν Ναπολέοντα εἰς Ἁγίαν Ἑλένην καὶ ὁ Πέτρος HEUDIER γεννηθεὶς ἐν Παρισίοις τῷ 1799.

Νικόλαος Γ. Μουσούρης.

Η ΚΟΡΩΝΗ.

(Μετὰ εἰκόνος, ὅρα σελ. 113.)

Ἡ πόλις τῆς Κορώνης ἐν Πελοποννήσῳ κεῖται ἐν θέσει γραφικωτάτῃ, μάλιστα τῷ ἐκ θαλάσσης μεταβαίνοντι πρὸς αὐτήν. Βραχῶδες ἀκρωτήριον ἐκτείνεται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ σχηματίζει εὐρὺν καὶ ἀνοικτὸν λιμένα πρὸ τῆς μικρᾶς πόλεως Κορώνης. Αἱ οἰκίαι ὑψοῦνται ἐπὶ τοῦ ἀποτόμου βράχου καὶ ἐπιστέφονται ὑπὸ βενετικοῦ φρουρίου, περιβάλλονται δὲ ὑπὸ τείχους ὠχυρωμένου διὰ πύργων καὶ ἐπάλξεων.

Ἡ Κορώνη ὑπέστη λίαν ἐνωρίς, ὡς ἐκ τῆς ἐπικαίρου ναυτικῆς αὐτῆς θέσεως, τὰς διαφόρους περιπετείας, ὧν ἡ Πελοποννησος ὑπῆρξε τὸ θέατρον. Παραχωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου τοῦ Βιλλαρδουΐνου εἰς τοὺς Βενετούς, ὡς ἀμοιβὴ τῆς συνδρομῆς αὐτῶν, περιέπεσεν ἐν ἔτει 1622 εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἱσπανῶν, εἶτα δὲ ἐκυριεύθη πάλιν ὑπὸ τῶν Βενετῶν, καὶ ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἐπολιορκήθη τῷ 1770 ὑπὸ τῶν Ῥώσσων καὶ κατελήφθη τέλος ἐν ἔτει 1828 ὑπὸ τῶν Γάλλων, οἵτινες ἀνεκατέστησαν ἐν αὐτῇ τὰς ἑλληνικὰς ἀρχάς.

Η ΚΙΘΑΡΙΣΤΡΙΑ.

Εἰκὼν Φρ. Αὔγ. KAULBACH.

Τὸ ὄνομα KAULBACH εἶναι πρὸ τριῶν ἤδη γενεῶν διάσημον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς καλλιτεχνίας. Πάππος τοῦ ζωγράφου, ᾧ ὀφείλομεν τὴν εἰκόνα ἣν σήμερον δημοσιε

Η ΚΙΘΑΡΙΣΤΡΙΑ.

Εἰκὼν Φρ. Αὐτ. KAULBACH.

ΔΑΝΕΙΣΤΑΙ ΠΡΟΞΕΝΗΤΑΙ.

Πολωνικὸν διήγημα.

(Συνέχεια.)

Ἀφ' οὗ ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν μας, μεγάλη ἐπῆλθε μεταβολὴ καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καὶ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ μου βίῳ. Νομίζω ὅτι ἔχομεν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τὸν ἥλιον, ὅτι ἐπὶ τῆς χιόνος φύονται ἄνθη, ὅτι αἰσθάνομαι τὴν εὐωδίαν των, ὅτι τὰ πτηνὰ κελαδοῦσιν ἐπὶ τῶν παγωμένων κλάδων καὶ ὅτι ἀκούω τὸ ᾆσμα τῆς ἀηδόνος ἐν πλήρει χειμῶνι. Τί συνέβη ἐν ἐμοί; Εὗρον ἄνθρωπον διδάσκοντά με τὴν ἰταλικήν — ὄχι· εὗρον τὸν πρῶτον ἄνδρα ἐν τῷ βίῳ μου, τὸν πρῶτον ἐκ τοῦ ὑπερηφάνου γένους τῶν κυρίων τῆς γῆς, τὸν ἔχοντα δικαίωμα ἐπὶ τοῦ τίτλου τούτου· εὗρον ἄνδρα, ὅστις διὰ τοῦ πνεύματός του, διὰ τῶν γνώσεών του μοὶ ἐμπνέει σεβασμόν. Σεβασμόν; Μόνον σεβασμόν; Ἢ μήπως καὶ ἔρωτα; . . .

Ἐὰν τὸν ἀγαπῶ — ἡ ἀγάπη μου εἶναι αἴσθημα ἥσυχον, ἀλλὰ βαθὺ καὶ γλυκύ. Οὐδὲν ἐν τῷ αἰσθήματι τούτῳ, τὸ ὁποῖον νὰ μὲ ταράττῃ. Ἀπ' ἐναντίας, μόνον ἡ παρουσία του μὲ ταράττει — καὶ μάλιστα εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε πολλάκις ἀγανακτῶ κατ' αὐτοῦ, ὅτι δὲν μένει διαρκῶς παρ' ἐμοί· ὅταν δὲ ἦναι πλησίον μου αἰσθάνομαι ὡς εὐεργεσίαν τινά, ὡς φῶς καὶ αἰθρίαν, ὡς θερμότητα εὐχάριστον, ὑπὸ τὴν εὐεργετικὴν ἐπιρροὴν τῆς ὁποίας οἱ ἱερώτεροι βλαστοὶ τῆς ψυχῆς μου ἀνθοῦσιν . . .

Ἔχει αὐτὸς αἴσθημα δι' ἐμέ; Ὅταν εἴμεθα μόνοι μὲ ἀποφεύγει· ἀλλ' ὅταν καθήμεθα παρὰ τὴν τράπεζαν ἐνώπιον τοῦ θερμοῦ τείου — ὅταν διηγῆται περὶ τῶν ταξειδίων του, τὸ βλέμμα του προσηλοῦται ἐπ' ἐμὲ μὲ τόσην ἀγάπην, μὲ τόσην συμπάθειαν! Χθὲς ἡ χεὶρ μου ἔψαυσε κατὰ τύχην τὴν χεῖρά του — καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἐπίεσαν τοὺς δακτύλους μου — Ἢ μήπως ἦτο ὄνειρον τῆς φαντασίας μου; , . .

Πῶς νὰ περιγράψω ὅ,τι σήμερον μοὶ συνέβη; Παρῆλθον τόσαι ὧραι ἔκτοτε, καὶ ὅμως ἀκόμη αἱ αἰσθήσεις μου εἶναι τεταραγμέναι . . . Μοὶ εἶπεν . . . ὄχι, ἔχω λάθος· ἐγὼ ἤρχισα. Τὸν ἠρώτησα·

— Εἴσθε τώρα εὐχαριστημένος; Ὅταν σᾶς εἶδον κατὰ πρῶτον μοὶ ἐφάνητε τεταραγμένος· τώρα ὅμως τὸ μέτωπόν σας εἶναι λεῖον καὶ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ὑμῶν κατοπτρίζεται ἡ χαρά.

— Πῶς νὰ ἦμαι μελαγχολικὸς πλησίον σας, δεσποσύνη; μοὶ ἀπήντησε, πλησίον σας εἶμαι ἄλλος ἄνθρωπος.

— Πῶς τοῦτο; ἠρώτησα ἐγώ.

— Συλλογισθῆτε τὴν θέσιν μου, προσέθηκε σοβαρῶς. Ἀησμονῶ τί ἀπώλεσα· πατρίδα, οἰκογένειαν, περιουσίαν· ἀλλὰ πῶς ἦλθον εἰς τὴν χώραν σας; Ξένος καὶ ἄγνωστος. Τίς μὲ γνωρίζει; Τίς ἠξεύρει ποῖος εἶμαι; Πολὺ συγκαταβατικοὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι νὰ μὴ μ' ἐκλαμβάνωσιν ὡς τυχοδιώκτην, ὡς ἀγύρτην — νὰ μὴ μὲ δέχωνται μετὰ δυσπιστίας ἢ καὶ μετὰ περιφρονήσεως —

— Περιφρονήσεως; διέκοψα ἐγώ. Καὶ τίς τολμᾷ νὰ σᾶς περιφρονήσῃ;

— Ναί, δεσποσύνη μου· ὑμεῖς λέγετε τοῦτο — ὑμεῖς.

— Ὦ! ἐγὼ σᾶς ἐκτιμῶ — σᾶς ἐκτιμῶ μεγάλως, ἀπήντησα ἐγὼ μετὰ ζέσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ, διότι ἠσθανόμην ὅτι πᾶσα λέξις ἤρχετο ἐκ τῆς καρδίας μου· ἐγὼ τοσαύτην ἔχω πρὸς ὑμᾶς ἐμπιστοσύνην καὶ πεποίθησιν, ὥστε . . .

Δὲν ἠδυνήθην νὰ εἴπω ἄλλο τί, διότι αὐτὸς ἥρπασε τὴν χεῖρά μου, τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χείλη του, καὶ ἀπῆλθε τοῦ δωματίου τρέχων· ἐγὼ δὲ ἐνόμιζον ὅτι ἡ χεὶρ μου ἔκαιεν, ὅτι μὲ τὸ φίλημά του ἐκεῖνο εἶχεν ἀνάψει τὸ αἷμά μου — Πῶς θὰ τελειώσῃ τοῦτο; Τί ἀνοησίας γράφω; Οἱ συλλογισμοί μου εἶναι πλησίον του, εἰς τὸ μικρόν, τὸ πενιχρόν του δωμάτιον — Τώρα ἐννοῶ . . . Ὄχι, οὐδὲν ἐννοῶ, οὐδὲν θέλω νὰ σκεφθῶ, οὐδὲν ν' ἀποφασίσω. — Θ' ἀφήσω νὰ μὲ παρασύρῃ τὸ κῦμα — Ὦ! εἶναι τόσον εὐχάριστον καὶ γλυκύ, νὰ ἦναί τις ἄνευ θελήσεως! . . .

* * *

Τὴν ἐπιοῦσαν, ἀφ' ἧς ἡ Βικτωρία ἔγραψε τὴν τελευταίαν σελίδα τοῦ ἡμερολογίου της, ὁ Ἑβραῖος ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ Ἰταλὸς διδάσκαλος εἶναι ἀσθενής. Καὶ πράγματι ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν ἐφάνη. Ἡ Βικτωρία καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἦτο συλλογισμένη, ἀφῃρημένη καὶ περὶ τὸ ἑσπέρας ἀπεσύρθη εἰς τὸν κοιτῶνά της καὶ ἔκλαυσεν. Τὸ πρωὶ δὲ παρεκάλεσε τὸν πατέρα της νὰ μεταβῇ ὁ ἴδιος καὶ πληροφορηθῇ περὶ τῆς ὑγείας τοῦ διδασκάλου της. Ὁ κ. Φέστεμβουργ διέταξε νὰ ζεύξωσι τὸ ὄχημα καὶ μετέβη παρὰ τῷ Βαλεριανῷ, ὅστις τὸν ἐνηγκαλίσθη περιπαθῶς.

— Τί ἔχετε; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ γέρων. Μήπως τὸ αἴσθημά σας ἦναι ἐν τῷ σβύννεσθαι;

— Πῶς εἶναι τοῦτο δυνατόν; ἀπήντησεν ὁ Βαλεριανός· Ἀγαπῶ τόσον πολὺ τὴν θυγατέρα σας! Ὁποῖον χαρακτῆρα ἔχει! Ὁποίαν καρδίαν! Ὁποῖον πνεῦμα! Λυποῦμαι ὅτι τῇ ἕδωκα ἀφορμὴν δυσαρεσκείας διὰ τῆς ἀπουσίας μου· ἀλλ' ἦτο ἀνάγκη καὶ ἡ Βικτωρία νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ ἐννοήσῃ τὸ αἴσθημά της.

— Λοιπὸν θὰ ἔλθετε σήμερον; εἶπεν ὁ κ. Φέστεμβουργ.

— Βεβαίως, θὰ ἔλθω.

— Τότε σᾶς προτείνω νὰ ἔλθετε εὐθὺς μαζύ μου.

— Σᾶς εἶμαι κατὰ πάντα εὐγνώμων.

Ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Βαλεριανὸς μετὰ τοῦ πατρός της, ἡ Βικτωρία σχεδὸν ἐλιποθύμησεν ἐκ τῆς χαρᾶς της. Ὁ Βαλεριανός, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ κρατηθῇ, ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ τὴν ἠσπάσθη τρυφερῶς, ἐν ᾧ ὁ κ. Φέστεμβουργ, μὴ θέλων νὰ φανῇ ἐνιχλητικός, ἐθώπευε τὸν κυνηγετικὸν κύνα, ὅστις ἐπήδα ἐκ τῆς χαρᾶς.

Ὅτε δὲ οἱ δύο νέοι εὑρέθησαν μόνοι κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος, ἡ Βικτωρία, διακόπτουσα τὸ μάθημα, εἶπεν·

— Εἴσθε ἀσθενής;

— Εἶμαι ἀκόμη ἀσθενής.

— Τί λέγετε; Μὲ τρομάζετε!

— Δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀπατήσω· ἀναγκάζομαι ν' ἀπέλθω.

— Καὶ δὲν θὰ ἐπανέλθετε πλέον;

— Ὄχι.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Βικτωρίας ἐπλήσθησαν δακρύων.

— Δὲν θέλετε λοιπὸν νὰ ἔλθετε πλέον! εἶπε μετά τινας στιγμάς.

— Δὲν δύναμαι νὰ ἔλθω.

— Τότε πηγαίνετε — πηγαίνετε ἀμέσως! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις, ἐγειρομένη ὑπερήφανος καὶ ὠρτισμένη.

— Ὦ! δεσποσύνη, ἀπήντησεν ὁ Βαλεριανός, ἀξίζω τοῦτο;

— Καὶ τί ἄλλο ἀξίζετε;

— Τὸ ἔλεός σας.

Ἡ Βικτωρία τὸν προσέβλεψε μὲ τοὺς μεγάλους τρυφερούς της ὀφθαλμούς.

— Ἀγαπῶ . . . εἶπεν ὁ νέος.

— Ἀγαπᾶτε; ἐπανέλαβεν ἡ Βικτωρία ἐρυθριῶσα.

— Ἀγαπῶ Κυρίαν, ἣν οὐδέποτε δύναμαι νὰ ὀνομάσω ἰδικήν μου.

— Ἀγαπᾶτε Κυρίαν; ἐψιθύρισεν ἡ Βικτωρία ὠχριῶσα καὶ τρέμουσα.

— Ὄχι, ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Βαλεριανός· ἀγαπῶ κόρην, κληρονόμον πλουσίαν. Θὰ μ' ἐννοήσετε . . . ἀγαπῶ ἄνευ ἐλπίδος.

— Καὶ διατί ἄνευ ἐλπίδος; ἠρώτησεν ἡ Βικτωρία μὲ ὀφθαλμοὺς ἀπαστράπτοντας.

— Διότι οὕτως μοὶ τὸ ὑπαγορεύει ἡ τιμή μου.

— Ἡ τιμή σας;

— Οὐδέποτε πλέον θὰ πατήσω τὴν οἰκίαν.

— Τὴν οἰκίαν μας;

— Μάλιστα, τὴν οἰκίαν σας, Βικτωρία· διότι ὑμεῖς εἶσθε ἐκείνη, ἣν ἀγαπῶ, ἣν λατρεύω, ἣν γονοπετῆς . . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἡ μήτηρ ὅπως πληροφορηθῇ περὶ τῆς ὑγείας τοῦ διδασκάλου τῆς κόρης της. Ὁ κ. Φέστεμβουργ διέταξε νὰ ζεύξωσι τὸ ὄχημα καὶ μετέβη παρὰ τῷ Βαλεριανῷ, ὅστις τὸν ἐνηγκαλίσθη περιπαθῶς.

— Τί ἔχετε; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ γέρων. Μήπως τὸ αἴσθημά σας ἦναι ἐν τῷ σβύννεσθαι;

— Πῶς εἶναι τοῦτο δυνατόν; ἀπήντησεν ὁ Βαλεριανός· Ἀγαπῶ τόσον πολὺ τὴν θυγατέρα σας! Ὁποῖον χαρακτῆρα ἔχει! Ὁποίαν καρδίαν! Ὁποῖον πνεῦμα! Λυποῦμαι ὅτι τῇ ἔδωκα ἀφορμὴν δυσαρεσκείας διὰ τῆς ἀπουσίας μου· ἀλλ' ἦτο ἀνάγκη καὶ ἡ Βικτωρία νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ ἐννοήσῃ τὸ αἴσθημά της.

— Λοιπὸν θὰ ἔλθετε σήμερον; εἶπεν ὁ κ. Φέστεμβουργ.

— Βεβαίως, θὰ ἔλθω.

— Τότε σᾶς προτείνω νὰ ἔλθετε εὐθὺς μαζύ μου.

— Σᾶς εἶμαι κατὰ πάντα εὐγνώμων.

Ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Βαλεριανὸς μετὰ τοῦ πατρός της, ἡ Βικτωρία σχεδὸν ἐλιποθύμησεν ἐκ τῆς χαρᾶς της. Ὁ Βαλεριανός, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ κρατηθῇ, ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ τὴν ἠσπάσθη τρυφερῶς, ἐν ᾧ ὁ κ. Φέστεμβουργ, μὴ θέλων νὰ φανῇ ἐνιχλητικός, ἐθώπευε τὸν κυνηγετικὸν κύνα, ὅστις ἐπήδα ἐκ τῆς χαρᾶς.

Ὅτε δὲ οἱ δύο νέοι εὑρέθησαν μόνοι κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος, ἡ Βικτωρία, διακόπτουσα τὸ μάθημα, εἶπεν·

— Εἴσθε ἀσθενής;

— Εἶμαι ἀκόμη ἀσθενής.

— Τί λέγετε; Μὲ τρομάζετε!

— Δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀπατήσω· ἀναγκάζομαι ν' ἀπέλθω.

— Καὶ δὲν θὰ ἐπανέλθετε πλέον;

— Ὄχι.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Βικτωρίας ἐπλήσθησαν δακρύων.

— Δὲν θέλετε λοιπὸν νὰ ἔλθετε πλέον! εἶπε μετά τινας στιγμάς.

— Δὲν δύναμαι νὰ ἔλθω.

— Τότε πηγαίνετε — πηγαίνετε ἀμέσως! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις, ἐγειρομένη ὑπερήφανος καὶ ὠρτισμένη.

— Ὦ! δεσποσύνη, ἀπήντησεν ὁ Βαλεριανός, ἀξίζω τοῦτο;

— Καὶ τί ἄλλο ἀξίζετε;

— Τὸ ἔλεός σας.

Ἡ Βικτωρία τὸν προσέβλεψε μὲ τοὺς μεγάλους τρυφερούς της ὀφθαλμούς.

— Ἀγαπῶ . . . εἶπεν ὁ νέος.

— Ἀγαπᾶτε; ἐπανέλαβεν ἡ Βικτωρία ἐρυθριῶσα.

— Ἀγαπῶ Κυρίαν, ἣν οὐδέποτε δύναμαι νὰ ὀνομάσω ἰδικήν μου.

— Ἀγαπᾶτε Κυρίαν; ἐψιθύρισεν ἡ Βικτωρία ὠχριῶσα καὶ τρέμουσα.

— Ὄχι, ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Βαλεριανός· ἀγαπῶ κόρην, κληρονόμον πλουσίαν. Θὰ μ' ἐννοήσετε . . . ἀγαπῶ ἄνευ ἐλπίδος.

— Καὶ διατί ἄνευ ἐλπίδος; ἠρώτησεν ἡ Βικτωρία μὲ ὀφθαλμοὺς ἀπαστράπτοντας.

— Διότι οὕτως μοὶ τὸ ὑπαγορεύει ἡ τιμή μου.

— Ἡ τιμή σας;

— Οὐδέποτε πλέον θὰ πατήσω τὴν οἰκίαν.

— Τὴν οἰκίαν μας;

— Μάλιστα, τὴν οἰκίαν σας, Βικτωρία· διότι ὑμεῖς εἶσθε ἐκείνη, ἣν ἀγαπῶ, ἣν λατρεύω, ἣν γονοπετῆς . . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἡ μήτηρ ὅπως πληροφορηθῇ περὶ τῆς ὑγείας τοῦ διδασκάλου τῆς κόρης της. Εὐθὺς μετ' αὐτὴν εἰσῆλθον ὁ κ. Φέστεμβουργ καὶ ὁ ἐπιστάτης Λεβῆς.

— Σᾶς τὸ λέγω πάλιν, κύριε εὐεργέτα μου, ἐφώναξεν ὁ Ἑβραῖος, σᾶς τὸ λέγω καὶ ἐμπρὸς εἰς τὴν εὐγενεστάτην δεσποσύνην· δὲν ὑπάρχει καλλιτέρα τύχη διὰ τὴν δεσποσύνην μας εἰς ὅλην τὴν χώραν μας ἢ ὁ κύριος Βαλεριανὸς Κοχάνσκης. Εἶναι ἄνθρωπος χρυσός, κτηματίας λαμπρός, ἱππότης εὐγενής — εὐγενὴς σᾶς λέγω! Ὦ! ἐπεθύμουν νὰ μὲ ἤκουεν ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος.

Ἡ Βικτωρία ἔρριψε βλέμμα ἄγριον ἐπὶ τοῦ Ἰουδαίου.

— Ὦ! μὴ μου ἀναφέρεις τὸν κ. Κοχάνσκη, εἶπεν ἡ μήτηρ — νὰ μὴ ἀκούσω πλέον δι' αὐτὸν τὸν ἀνήθικον ἄνθρωπον.

— Καὶ ἐγὼ δὲν θέλω ν' ἀκούσω δι' αὐτόν, προσέθηκεν ἡ Βικτωρία.

Ὁ Ἑβραῖος ὕψωσε τοὺς ὤμους του.

— Ἄς ἦναι· εἶπεν ὁ πατήρ· ἀλλὰ διὰ σήμερον ἀρκεῖ· μὴ κοπιάζετε περισσότερον· Ἄς λάβωμεν τὸ τέιον . . .

Μικρὸν πρὶν ἢ ἀναχωρήσῃ ὁ Βαλεριανός, ἡ Βικτωρία ἀπῆλθε τῆς αἰθούσης. Ὁ Βαλεριανὸς ἤρχιζε νὰ φοβῆται.

— Τὴν προσέβαλα, εἶπε καθ' ἑαυτόν, καὶ οὔτε κἂν ἠθέλησε νὰ μὲ ἀποχαιρετίσῃ.

Ἐν δυσθυμίᾳ κατῆλθε τὴν κλίμακα καὶ ἐπέβη τοῦ ἐλκύθρου. Ὁ Ἑβραῖος ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὰς ἡνίας, καὶ τὸ μικρὸν ἔλκυθρον ἑπέτα ἐπὶ τοῦ παγωμένου ἐδάφους. Εἰς ἀπόστασιν διακοσίων βημάτων ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως ἦτο μικρὸν ὄασος· ὅτε τὸ ἔλκυθρον διήρχετο, μαύρη μορφὴ ἐφάνη ὄπισθεν τῶν δένδρων καὶ ἔκαμνε σημεῖα διὰ τοῦ ρινομάκτρου. Τὸ ἔλκυθρον ἐστάθη, Κυρία κεκαλυμμένη διὰ πέπλου ἐπλησίασε, καὶ ἀνεπέτασε τὸ κάλυμμα.

— Βικτωρία! ἀνεφώνησεν ὁ Βαλεριανὸς πηδῶν ἐκ τοῦ ἐλκύθρου καὶ γονυπετῶν ἐνώπιόν της· δὲν εἴσθε θυμωμένη μαζύ μου;

— Ὄχι, ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις — διότι σᾶς ἀγαπῶ καὶ θὰ σᾶς ἀκολουθήσω ὅπου θέλετε ὡς σύζυγός σας.

* * *

Τὴν ἐπιοῦσαν ἡ Κυρία Φέστεμβουργ παρευρίσκετο εἰς τὸ ἰταλικὸν μάθημα. Ἦτο τοῦτο σύμπτωσις ἢ ὑποψία; Ὁπωσδήποτε ἡ παρουσία τῆς μητρὸς ἐνέβαλε τὴν Βικτωρίαν εἰς μεγάλην ἔξαψιν, ἥτις διεφαίνετο εἰς τὰς ἀποτόμους καὶ νευρικὰς αὐτῆς κινήσεις· ἔθραυσε δύο ἢ τρεῖς καλάμους, ἔχυσε μελάνην ἐπὶ τοῦ ὡραίου βελγικοῦ τάπητος, ἔσχισε τὸ τετράδιόν της καὶ φύλλα τινὰ ἐκ τοῦ βιβλίου τῶν ἰταλικῶν διαλόγων. Ἐν καιρῷ τοῦ τείου ἡ ὡραία ἀλλὰ πεισματώδης κόρη στραφεῖσα πρὸς τὸν Βαλεριανὸν τῷ εἶπεν·

— Ἠμπορεῖτε νὰ ἐξηγήσητε ὄνειρα;

— Ἴσως. ἀπήντησεν οὗτος μειδιῶν.

— Ἀκούσατε λοιπόν, προσέθησεν ἡ Βικτωρία· ὠνειρεύθην τὴν παρελθοῦσαν νύκτα ὅτι ἐπορευόμην ἐπὶ μεγάλης χιονοσκεποῦς πεδιάδος· οὔτε δένδρον ἐφαίνετο, οὔτε καλύβη· ἄκρα ἡσυχία παντοῦ καὶ ἐρημία· ὁ ἄνεμος μόνον ἐστέναζε καὶ ἡ χιὼν ἔπιπτε κατὰ τοῦ προσώπου μου· ἐγὼ ἐτυλίχθην εἰς τὸν μανδύαν μου καὶ ἐκάλυψα τὴν κεφαλήν μου μὲ τὸν πέπλον — αἴφνης εἶδον ὡς χρυσίον πρὸ τῶν ποδῶν μου· ἀλλὰ δὲν ἦτο χρυσίον, ἦτο ἀκτὶς φωτός· τὰ πυκνὰ νέφη διεχωρίσθησαν καὶ ὁ ἥλιος ἐκάλυψε μὲ τὰς ζωηρὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας τὴν ὅλην πεδιάδα· πρὸ τῶν ποδῶν μου ἐφύοντο ἄνθη πολλά, ῥόδα, ὑάκινθοι, ἴα. Ὦ! πόσον ὡραῖα εὐωδίαζον τὰ ἴα! Τί σημαίνει τὸ ὄνειρον τοῦτο;

Ὁ Βαλεριανὸς ἐσιώπα·

— Τί; δὲν μοὶ λέγετε τίποτε;

— Τὸ ὄνειρον τοῦτο, εἶπεν ὁ κ. Φέστεμβουργ, σημαίνει ἀνέλπιστον εὐτυχίαν, ἔαρ ἔρωτος ἐν μέσῳ τῆς χιόνος —

— Τί σοὶ ἦλθεν, διέκοψεν αὐτὸν ἡ σύζυγός του, νὰ ἐμβάλλῃς τοιαύτας ἰδέας εἰς τὴν κόρην μας, ἥτις ὅλην τὴν ἡμέραν αὐτὰ ἔχει εἰς τὸν νοῦν της;

Ὅταν ἀνεχώρησαν, ὁ Βαλεριανὸς εἶπεν εἰς τὸν Ἑβραῖον·

— Πρέπει νὰ εὕρω ἴα.

— Ἴα; ἀπήντησεν ὁ δανειστὴς κατατεθορυβημένος· ἴα; Καὶ ποῦ νὰ εὕρωμεν τὰ ἴα;

— Ποῦ; Τοῦτο ἀρίνω εἰς τὴν εὐφυΐαν σου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχω ἴα διὰ τὴν δεσποινίδα Βικτωρίαν.

Ὁ Ἑβραῖος ἤρχισε νὰ προσεύχηται καθ' ἑαυτόν. Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν μετέβη εἰς τὸ κτῆμα τοῦ κόμητος Σκάρδεκ, τοῦ ὁποίου ἦτο γνωστός, καὶ ἠρώτησε τὸν κηπουρόν.

— Ἄλλο δὲν μένει, ἀπεφάνθη οὗτος, παρὰ νὰ φέρωμεν τὰ ἴα ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ μαρανθοῦν καθ' ὁδόν; παρετήρησεν ὁ Ἰουδαῖος.

— Ἐὰν τεθοῦν ἐντὸς καλοῦ κιβωτίου καὶ ἀποσταλοῦν διὰ τῆς ταχείας ἁμαξοστοιχίας, ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ φθάσουν εἰς καλὴν κατάστασιν, ἀπήντησεν ὁ κηπουρός.

Ὁ Ἰουδαῖος μετέβη εὐθὺς εἰς τὸ τηλεγραφεῖον καὶ ἐτηλεγράφησεν εἰς Φλωρεντίαν.

Παρῆλθον ἡμέραι τινές, καθ' ἃς ὁ Βαλεριανός, παρωρτισμένος ὅτι ἡ μήτηρ οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν τὸν ἄφινε πλέον μόνον μετὰ τῆς Βικτωρίας, εἶχεν ἐντελῶς λησμονήσει τὰ ἴα, ὅτε αἴφνης ὁ ἐπιστάτης Λεβῆς παρουσιάσθη ἐνώπιόν του κρατῶν μικρὸν κιβώτιον μετὰ πολλῆς προφυλάξεως, ὡς νὰ ἦτο ὀρέγος νεογέννητον.

— Τί ἔχεις ἐκεῖ;

— Τὰ ἴα, ἐκλαμπρότατε.

— Τὰ ἴα;

Ναί, ὅτι ἔφθασαν ἀπὸ τὴν Φλωρεντίαν.

Ὁ Βαλεριανὸς ἤνοιξε τὸ κιβώτιον· τὰ ἄνθη ἦσαν τόσον ζωηρά, ὡς νὰ εἶχον ἐκκοπῆ ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ἡ εὐωδία των διεχύθη ἐν τῷ δωματίῳ.

— Καλὰ τὰ κατάφερες, Λεβῆ, εἶπεν ὁ κτηματίας· ἄκουσε τώρα τὸ σχέδιόν μου. —

Ὁ δανειστὴς καὶ ὁ ὀφειλέτης προσήγγισαν τὰς κεφαλάς των καὶ συνεσκέφθησαν ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Καὶ πάλιν μετὰ μεσημβρίαν κατὰ τὸ ἰταλικὸν μάθημα ὁ μητρικὸς φρουρὸς δὲν ἔλειπεν· ἡ Βικτωρία ἦτο ὠχρὰ ἐκ τῆς ὀργῆς, ἐν ᾧ ὁ Βαλεριανὸς ἐμειδίᾳ προσποιούμενος τὸν εὔθυμον καὶ εὐχαριστημένον. Ἡ νέα κόρη δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τοιαύτην συμπεριφορὰν καὶ παρ' ὀλίγον ὠργίζετο κατ' αὐτοῦ. Τὴν ὥραν τοῦ τείου ὁ πονηρὸς δανειστὴς εἰσῆλθεν ἀπαρατήρητος εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Βικτωρίας, ἤνοιξε τὸ παράθυρον τὸ πρὸς τὸν κῆπον καὶ ῥίψας ὀλίγα ξύλα εἰς τὴν ἑστίαν, ὅπως δικαιολογήσῃ τὴν ἐκεῖ μετάβασίν του ἔκλεισε πάλιν τὸ παράθυρον, ἀλλ' εἰς τρόπον ὥστε τὸ κλεῖθρον νὰ μὴ κλεισθῇ, ἀλλὰ τὸ ἓν φύλλον νὰ ἐρείδεται μόνον ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Βαλεριανοῦ ἡ Βικτωρία ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ ἐκλείδωσε τὴν θύραν, ὅπως ἐξακολουθήσῃ τὸ ἡμερολόγιόν της. Αἴφνης ἤκουσε παράδοξον τριγμόν· τῇ ἐφάνη ὡς νὰ ἔτριζεν ἐλαφρῶς τὸ παράθυρον. Ἠγέρθη καὶ εἶδε πρὸς τὸ παράθυρον — Εἰς τὸ παράθυρον τῇ παρουσιάσθη πρόσωπον — ἦτο ὁ Βαλεριανός.

Ἡ νεᾶνις δὲν ἐζήτησε νὰ μάθῃ πῶς ἀνῆλθε μέχρι τοῦ παραθύρου — ἀλλ' ἀνεπέτασε διαίως τὸ παράθυρον καὶ ἐδέχθη εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸν ἐρωμένον.

— Πῶς κατώρθωσες ν' ἀναβῇς; ἠρώτησε τότε· δὲν σὲ εἶδε κανείς; — Εἶτα δὲ ἀλλάζουσα τόνον, προσέθηκεν·

— Ἀνήκω εἰς ὑμᾶς — οὐδεὶς θὰ μᾶς χωρίσῃ.

— Ἀνέβην διὰ κλίμακος, Βικτωρία, ἀπήντησεν ὁ Βαλεριανός.

— Ὦ! τώρα τὸ βλέπω — τώρα ἐννοῶ πόσους κινδύνους ὑφίστασαι μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μοὶ εἴπῃς ὀλίγας λέξεις — ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ μένῃς τοῦ λοιποῦ εἰς θέσιν τόσον ἐπικίνδυνον — χαῖρε!

— Ἤλθα μόνον διὰ νὰ σᾶς προσφέρω αὐτὰ τὰ ὀλίγα ἴα — εἶπεν ὁ Βαλεριανὸς τείνων τῇ ἐρυθριώσῃ κόρῃ τὰ ἄνθη.

— Ἔαρ ἔρωτος ἐν μέσῳ τῆς χιόνος! ἀνέκραξεν ἡ Βικτωρία· τώρα πρέπει ν' ἀναχωρήσητε, ἀλλ' ὄχι διὰ παντός· ἀφ' οὗ καταβῆτε ἀσφαλῶς ἐγὼ θ' ἀνασύρω τὴν κλίμακα — αὔριον δέ, ἀφ' οὗ οἱ γονεῖς μου κοιμηθῶσι, καταβιβάζω πάλιν αὐτήν, διότι πρέπει νὰ ὁμιλήσωμεν —

— Αὔριον λοιπόν!

— Τὸ μεσονύκτιον.

Καὶ ὁ Βαλεριανὸς κατῆλθε· φθὰς εἰς τὸ ἔδαφος ἐκρότησε μὲ τὰς χεῖρας, καὶ ἡ Βικτωρία ἀνασύρασα τὴν κλίμακα ἔκλεισε τὸ παράθυρον· φιλήσασα δὲ τὰ ἴα περιπαθῶς ἐψιθύρισεν· "Ἔαρ ἔρωτος ἐν μέσῳ τῆς χιόνος!"

(Συνίχεια καὶ τέλος.)

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ.

Ἱστορικὴ μελέτη μετὰ εἰκόνων.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.)

I.

Ὁ γηραιὸς Στὼδ περιγράψας ἐν τοῖς χρονικοῖς τοῦ Λονδίνου τὴν μικρὰν γοτθικὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγ. Πέτρου ἐν Towergreen λέγει κατόπιν, ὅτι ἐν αὐτῇ "κεῖται δύο δοῦκες μεταξὺ δύο βασιλισσῶν". Νεώτεραι ἔρευναι γενόμεναι ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ 1850 καὶ ἐφεξῆς ἐφανέρωσαν ἔτι ἀπαισιώτερα πράγματα ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐν τῇ μικρᾷ ἐκκλησίᾳ ἐπίσημον τοῦτο νεκροταφεῖον. Οὕτως ἐκ τῶν ὑπὸ τὰ λεῖα μάρμαρα ἄνευ σταυροῦ ἢ μνημείου τεθαμμένων συνελέγησαν τὰ ἑξῆς ὀνόματα· John Fisher, ἐπίσκοπος τῆς Ῥοχεστέρης, ἀποκεφαλισθεὶς τῷ 1535, Σὶρ Θωμᾶς More, καρατομηθεὶς τῷ 1535, Βασίλισσα Ἄννα Βολένη καρατομηθεῖσα τῷ 1536, Θωμ. Κρόμβελλ, καρατομηθεὶς τῷ 1536, Μαργαρίτα κόμησσα Σαλισβουρίας, καρατομηθεῖσα τῷ 1541, Βασίλισσα Αἰκατερίνη Howard, καρατομηθεῖσα τῷ 1542, Λαίδη Ἰωάννα Γρέϋ, καρατομηθεῖσα τῷ 1554 καὶ οὕτως ἕπεται φοβερὰ σειρὰ ὀνομάτων δουκῶν, κομήτων, κομησσῶν, βαρώνων καὶ λόρδων — ἀπαξαπάντων καρατομηθέντων, εἰς δὲ καὶ μόνος ἐξαιρεῖται, ὁ σὶρ Ῥάλφ Vane, ὅστις ἐν ἔτει 1552 — ἀπηγχονίσθη. Εἰς οὐδὲν ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου, οὔτε ἐν τῷ "μεγάλῳ τάφῳ τῆς Ἀγγλίας", τῷ Οὐεστμίνστερ, οὔτε ἐν Saint-Dénis, εὑρίσκονται συνηνωμένοι διὰ κοινοῦ φοβεροῦ θανάτου τοσαῦτα καὶ τοσοῦτον ἐπίσημα ἱστορικὰ ὀνόματα, τοσοῦτον ἐπιδράσαντα ἐπὶ τῶν τυχῶν τῆς πατρίδος των. — Ἡ ἱστορία τῆς Ἀγγλίας εἶνε γεγραμμένη διὰ γραμμάτων αἱματηρῶν ἐπὶ τῶν πύργων καὶ προμαχώνων, ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν δεσμωτηρίων, ἐπὶ τοῦ ἰκριώματος καὶ τοῦ νεκροταφείου. Τὰ τελευταῖα νήματα πάσης κινήσεως, ἣν ἐπρόκειτο νὰ καταπολεμήσῃ ἡ βασιλεία, ἡ ἐκκλησία ἢ ὁ λαὸς τῆς Ἀγγλίας, ἄγουσιν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ Λοῦβρον καὶ ἐνταῦ

ΚΛΙΜΑΞ, ΥΦ' ΗΝ ΕΥΡΕΘΗΣΑΝ ΤΑ ΟΣΤΑ ΤΩΝ ΗΓΕΜΟΝΟΠΑΙΔΩΝ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ ΚΑΙ ΡΙΧΑΡΔΟΥ.

διεσπαρμέναι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἤθελον παρέχει ἡμῖν πιστὴν εἰκόνα παρελθόντος φεουδαλικοῦ μεγαλείου, ἐὰν τὰ μέτωπα τῶν νεωτέρων οἰκοδομῶν δὲν ἐτάραττον τὴν φαντασίαν· ἤτοι μικρὰ γοτθικὴ ἐκκλησία, νεόδμητον ὁπλοστάσιον, οἰκήματα στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν ὑπαλλήλων, νεόδμητος στρατών, ὅλα κομψὰ καὶ καθαρά, στιλπνὰ καὶ καλῶς προσηρμοσμένα, πάγγομνα ὅμως ἀπέναντι τῶν σκυθρωπῶν μαρτύρων χιλιετοῦς σχεδὸν παρελθόντος. Διότι καὶ κατ' αὐτὰς ἔτι τὰς θυελλώδεις πρωϊνὰς ὥρας τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ ὁ λευκὸς οὗτος πύργος ἤγειρε τὴν ὑπερήφανόν του κεφαλὴν εἰς τὰ ὕψη. Γουλιέλμος ὁ Κατακτητὴς ἐσκέπτετο νὰ καταστήσῃ αὐτὸν φρούριον ὅτε κατὰ τὸ 1078 ἐπὶ τῶν λειψάνων ἀρχαίου τείχους, ὅπερ κατὰ τὴν παράδοσιν εἶχεν οἰκοδομηθῆ ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ἀνῴκοδόμησε τὸ ἰσχυρὸν Keep ἐν τῇ "πόλει" τῶν Ἀγγλοσαξώνων.

Γονδοῦλφος ὁ "κλαψιάρης", ἀνὴρ ἔχων ὑγροὺς ὀφθαλμοὺς ἀλλὰ καὶ εὐφυεῖς ἰδέας καὶ ὡς δενεδικτῖνος μοναχὸς γινώσκων κάλλιστα καὶ τὸν πλοῦτον τῆς ἀνατολικῆς τέχνης καὶ τὴν νορμανδικὴν ἁπλότητα τοῦ Bee, St. Quen καὶ Etienne ἐπεράτωσε κατὰ παραγγελίαν τοῦ Γουλιέλμου τὸν λευκὸν πύργον μετὰ βαρείαν φορολόγησιν τῶν Ἀγγλοσαξώνων. Ἑρρῖκος ὁ Γ'. (1216—1272), ἡγεμὼν εἰδήμων τῆς τέχνης καὶ θέλων νὰ ἐξάρῃ τὸ καλὸν διὰ τῆς λαμπρότητος τοῦ ὡραίου ἐκέρδησεν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀδὰμ Λάμβουρν ἄξιον διάδοχον τοῦ Γονδούλφου καὶ εὐφυᾶ ἀρχιτέκτονα τῶν οἰκοδομῶν του· δι' αὐτοῦ ᾠκοδόμησε τὴν Πύλην τοῦ ὕδατος, τὸ Νεώριον, τὸν πύργον τοῦ Λίκνου καὶ τὸν πύργον τοῦ Φανοῦ. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐσωτερικὸς κόσμος τῶν λιθίνων τούτων οἰκοδομῶν συνδέεται μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ βασιλέως του περὶ οὗ καὶ ἄλλα λαμπρὰ λίθινα ποιήματα ἔν τε Westminster καὶ ἐν Beaumaris καὶ ἐν Conway μαρτυροῦσι· αἱ πολυπληθεῖς μαρμάριναι στῆλαι, τὸ κομψὸν παρεκκλήσιον, ὅπερ ἀνήγειρεν εἰς ἰδίαν του χρῆσιν καὶ ὅπερ ἐχρησίμευσε τοῖς διαδόχοις του ἕως ὅτου ἐπὶ τοῦ θωμοῦ του ἐδολοφονήθη Ἑρρῖκος ὁ Στ'., τὰ ἔντεχνα σανιδώματα καὶ οἱ τολμηροὶ θόλοι τῶν δωμάτων τῶν πύργων ἀνήκουσι τῷ Ἑρρίκῳ.

Τοιουτοτρόπως ὁ Πύργος ὑπερηυξήθη ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ προορισμοῦ του· τὸ ἰσχυρότατον φρούριον τῆς νοτίου Ἀγγλίας ἀπὸ τοῦ ἀνοικοδομήσαντος αὐτὸ Ἑρρίκου μέχρις Ἑρρίκου τοῦ Ζ'. κατέστη ἡ λαμπρὰ διαμονὴ τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας — καὶ ἡ οἰκτρὰ εἰρκτὴ βασιλέων, βασιλισσῶν, δουκῶν, κομήτων καὶ λόρδων, πολιτικῶν καὶ σοφῶν, πατριωτῶν καὶ μαρτύρων, ἀνδρῶν οἵτινες ὑπῆρξαν "ἀρχηγοὶ μεγάλων στρατιῶν, κεφαλαὶ ἰσχυρῶν κομμάτων, χρησμοὶ ἐν τοῖς βασιλικοῖς συμβουλίοις καὶ κόσμοι τῆς αὐλῆς".

Ἐνταῦθα δὲ ἐν τῇ ἱστορικῇ σημασίᾳ αὐτοῦ, ἥτις κινεῖ τὸ μετὰ φρίκης συνηνωμένον ἐνδιαφέρον, ἡμῶν εἰς τὰς ῥιζικὰς πολιτικὰς καὶ θρησκευτικὰς μεταβολὰς τοῦ βίου τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ μέχρι τοῦ 18ου αἰῶνος, θὰ παραμείνωμεν μικρὸν καὶ διὰ βραχέων θὰ ἐξετάσωμεν αὐτήν.

Ἐν τῇ νοτίῳ πλευρᾷ τοῦ κτιρίου, ἐπὶ τῆς κρηπίδος, ἥτις χωρίζει τὸν ἔσω χῶρον τοῦ φρουρίου ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ, ἐκβάλλει εἰς τὸν ποταμὸν σιδηρᾶ καὶ σκυθρωπὴ πύλη. Εἰς τὴν εἴσοδον ταύτην ἀπεβιβάσθη ἀθορύβως καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς νυκτὸς τὸ βασιλικὸν πλοιάριον· ἐπ' αὐτοῦ εὑρίσκοντο ὀλίγοι μόνον ἄνθρωποι, ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν ἦτο δέσμιος, ὁ δ' ἕτερος ἐκράτει πέλεκυν. Ἐνταῦθα εἰς τὴν πύλην τῶν προδοτῶν ἐτελείωσε τὸ ταξείδιον τοῦ θανάτου· ὁ δέσμιος ἀνῆλθε τὴν κλίμακα τὴν ἄγουσαν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν πύλην τοῦ πύργου καὶ ἑπομένως εἰς τὸ ἱκρίωμα. Οὐδεμία σωτηρία, οὐδεμία πλέον ἐπιστροφὴ εἰς τὸν βίον. "Ἄφετε πλέον πᾶσαν ἐλπίδα ὅσοι εἰσέρχεσθε ἐνταῦθα!" Ὄπισθεν τοῦ πύργου εὑρίσκεται ὁ ἀτυχὴς μεταξὺ τεσσάρων γυμνῶν τοίχων, μακρὰν δὲ ὁ λαός, οἱ ὀπαδοί, οἱ φίλοι. Τὸ οὖς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ χάρις τοῦ βασιλέως δὲν ἀκούουσι τὴν φωνήν του ἐντεῦθεν. Εἶνε ἀπωλολώς, ἐὰν δὲν δύνηται νὰ βοηθήσῃ αὐτὸς ἑαυτόν.

Ὁ πρῶτος αἰχμάλωτος τοῦ Πύργου ἔσωσεν αὐτὸς ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ πελέκεως τοῦ δημίου. Ὁ Ῥάλφ Φλαμβάρδ ἐπίσκοπος τοῦ Δούρχαμ καὶ συγχρόνως γενναῖος πολεμιστὴς ἠγάπα πάρα πολὺ τὴν κεφαλήν του καὶ αὐτὴ ἡ κεφαλή του ἦτο πανουργοτέρα τῆς τοῦ βασιλικοῦ αὐτοῦ δεσμοφύλακος. Πρότερον ἦτον εὐνοούμενος

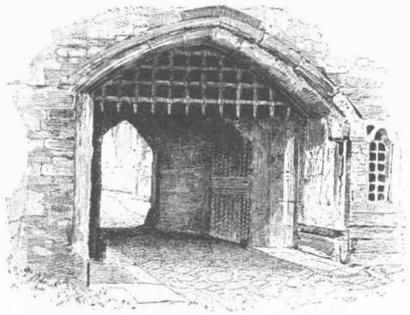

Η ΠΥΛΗ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΗΡΟΥ ΠΥΡΓΟΥ.

ὑπουργὸς τοῦ Γουλιέλμου Ῥούφου τῷ 1101 καὶ κατόπιν ὑπὸ Ἑρρῖκον τὸν Α'. ἔπεσε θῦμα ἀλλαγῆς τοῦ συστήματος, ἐρρίφθη εἰς τὸν λευκὸν πύργον καὶ ἀφ' οὗ ὁ Ἀνσέλμος τῆς Κανταβριγίας σκληρῶς ἠρνήθη αὐτῷ πᾶσαν βοήθειαν ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν ἰδίαν πανουργίαν καὶ μάλιστα ἀφ' οὗ ἐγίνωσκεν, ὅτι τότε ἀφαίρεσις τῆς σφραγῖδος δὲν ἐσήμαινεν ἄλλο ἢ ἀφαίρεσιν τῆς κεφαλῆς. Ζοφερόν τινα νύκτα τοῦ Φεβρουαρίου παρήγγειλε νὰ τῷ φέρωσι πολλοὺς κάδους πλήρεις οἴνου καὶ ἐν ᾧ οἱ φύλακες αὐτοῦ ἐμεθύσκοντο εὐθύμως συνδιαλεγόμενοι μετ' αὐτοῦ, ἐξήγαγεν αὐτὸς ἐκ τινος κάδου σχοινίον, διηυθύνθη εἰς τὸ ὑπὲρ τὴν στοὰν δωμάτιον πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, ἔδεσε τὸ σχοινίον εἰς τὸν σιδηροῦν σταυρὸν τοῦ παραθύρου καὶ μηδὲ τὴν ποιμαντορικὴν αὐτοῦ ῥάβδον λησμονῶν κα-

ΘΕΣΙΣ, ΕΝ Η ΙΣΤΑΤΟ ΤΟ ΙΚΡΙΩΜΑ ΤΗΣ ΑΝΝΗΣ ΒΟΛΕΝΗΣ.

τῆλθεν ὁ γενναῖος ἀνὴρ ἐξ ὕψους 56 ποδῶν. Καὶ εἶχε μὲν διαψευσθῆ εἰς τοὺς ὑπολογισμούς του, διότι τὸ σχοινίον ἦτο λίαν βραχύ, πιστοὶ ὅμως ὑπηρέται ἐδέχθησαν αὐτὸν κάτωθεν, ἔφερον αὐτὸν εἰς τὴν ἐν τῷ ποταμῷ λέμβον καὶ ταχύτατα κατέπλευσαν τὸν Τάμεσιν πρὸς τὰς ἐκβολάς του, εἰς τὴν Γαλλίαν, πρὸς τὴν ἐλευθερίαν.

Ὅμοιον τόλμημα ἠθέλησε διακόσια ἔτη ἀρότερον νὰ ἐπιχειρήσῃ καὶ ὁ Γριφῖνος πρίγκηψ τῆς Ὀβαλλίας. Οὗτος ἦτο λίαν ἱπποτικὸς καὶ ἐσκέπτετο, ὅτι ἄνανδρος εἶνε ὁ στρατιώτης ἐκεῖνος, ὅστις δὲν τολμᾷ νὰ πράξῃ ὅτι κατώρθωσεν εἷς κληρικός. Τὸ ὕψος τοῦ παραθύρου ὑπελόγισεν ἤδη ὁ πρίγκηψ ὀρθῶς, οὐχὶ ὅμως καὶ τὸ ἴδιον βάρος. Τὸ σχοινίον ἀπεκόπη καὶ τὴν ἑπομένην πρωϊαν διαβάται εὗρον τὸν δυστυχῆ ἄνδρα ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου συντεθλασμένον καὶ ἀποτελοῦντα σωρὸν μόνον ἀνθρωπίνων συντριμμάτων. — Βραδύτερον ὁ ἀνήλικος υἱός του κατώρθωσε μὲν νὰ διαφύγῃ, ἀλλ' ἠναγκάσθη, ἀφ' οὗ ἐπὶ τῶν ὀρέων τῆς πατρίδος του ὡς λέων ἠγωνίσθη ὑπὲρ αὐτῆς, νὰ παραδοθῇ Ἐδουάρδῳ Α'. τῷ Μακρόποδι, ὅστις ἔστησε τὴν αἱμοσταγῆ κεφαλὴν τοῦ πρίγκηπος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πύργου κάτωθεν τοῦ ὁποίου ὁ πατήρ του εὗρε τὸν τόσον σκληρὸν θάνατόν του.

Ἐν τῷ βορειοανατολικῷ πύργῳ, ἐν τῷ ὑπὲρ τὸ ὡρολόγιον δωματίῳ, ἐνέκλεισεν ὁ δίαιος Ἰωάννης ὁ ἄνευ χώρας τὸ πρῶτον γυναικεῖον θῦμα, τὴν λαίδην Μάουδ Φιτζβάλτερ ἢ τὴν "ὡραίαν Μάουδ" ὡς ἀπεκάλουν αὐτὴν οἱ ποιηταὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καὶ κατεδίωκεν αὐτὴν διὰ τῶν αἰσχρῶν αὐτοῦ προτάσεων. Ἀλλ' οὔτε ἀπειλαί, οὔτε πεῖνα, οὔτε τὸ ψῦχος τῆς ἀπαισίας εἰρκτῆς ἐμείωσαν τὸ σθένος τῆς ἀγνῆς κόρης. Ὅτε δὲ αὕτη μεθ' ὑπερηφανείας καὶ περιφρονήσεως ἠρνήθη τὸν βασιλέα, ἔπεμψεν οὗτος διὰ τοῦ ἀκολούθου του εἰς τὴν φυλακήν της δεδηληττηριασμένον αὐγόν. Ἡ γενναία καὶ πειναλέα κόρη ἥρπασε καὶ ταχέως κατέφαγεν αὐτό, μετὰ δύο δὲ ὥρας ἔκειτο πτῶμα.

Ἐπέπρωτο ὅμως Ῥιχάρδος ὁ Β'., ὁ ἀσταθὴς καὶ ἰσχυρογνώμων παῖς ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Ἐδουάρδου, νὰ ἀνεγείρῃ πέραν τῆς τάφρου ἐπὶ τοῦ Tower Hill τὸ ἱκρίωμα, εἰς ὃ κατὰ τοὺς ἀτυχεῖς πολέμους τοῦ ΙΕ'. αἰῶνος σχεδὸν ἑκάστη μεγάλη οἰκογένεια τῆς χώρας ὤφειλε νὰ θυσιάσῃ μίαν κεφαλήν.

Αὐτὸν τὸν ὑπουργὸν του Σίμωνα Βούρλεῦ ἠναγκάσθη τῷ 1388 ν' ἀποκεφαλίσῃ ἐκεῖ, διότι ἀπήρεσκε τῷ δολίῳ θείῳ του Γλῶστερ καὶ τὸ ὄργανον τούτου, ὁ λόρδος Ἀρούνδελ ἀπῄτει δι' ἑαυτὸν τὸ ὑπουργικὸν χαρτοφυλάκιον. Καὶ αὗται αἱ ἱκεσίαι τῆς ἀγαθῆς βασιλίσσης Ἄννης, γερμανίδος βασιλόπαιδος, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ σώσωσι τοῦ θανάτου τὸν Σίμωνα· ἐθανατώθη τῷ 1388· ἀμέσως ὅμως κατόπιν εὑρέθη ὁ Γλῶστερ

ἐν Καλαῖ ἐστραγγαλισμένος ἐπὶ τῆς κλίνης του· καὶ τὸ δεύτερον θῦμα τοῦ Ἐδουάρδου καὶ τοῦ ἱκριώματος ἐπὶ τοῦ Tower Hill ἦτον ὁ λόρδος Ἀρούνδελ. Ὀλίγα ἔτη μετέπειτα ἔδυσεν ἡ βασιλικὴ λαμπρότης τοῦ Ἐδουάρδου. Καθάπερ δὲ πληροφορεῖ ἡμᾶς ὁ FROISSART ἐπεφάνη εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ συμποσίου ἐν τῷ λευκῷ πύργῳ ἅπαξ ἔτι ἐν ὅλῃ τῇ βασιλικῇ μεγαλοπρεπείᾳ μετὰ σκήπτρου καὶ στέμματος ἐν μέσῳ τοῦ κύκλου τῶν ἐπιφανεστάτων βαρώνων — ὡς ἐκτεθρονισμένος βασιλεύς. Στραφεὶς πρὸς Ἑρρῖκον τὸν Βολιγκβρόκιον εἶπε (κατὰ τὸν Σαίξπηρ)·

"Τὸ βαρὺ φορτίον κτλ."

Κατόπιν ἀπῆχθη πάλιν εἰς τὸν κελλίον του, τὸ ὁποῖον πάλιν ἐγκατέλιπεν καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὴν ἔπαυλιν Πομφρὲτ ἐν Yorkshire, ἔνθα ἐπέπρωτο νὰ ἐξαγνίσῃ τὰ ἁμαρτήματα τοῦ βίου του διὰ φόβου καὶ μέχρι τοῦδε ἀνεξηγήτου διατελοῦντος θανάτου.

Ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ καὶ ἐπίσης ὑπὸ λαμπρὰς ὀμηγύρεως περικυκλούμενον ἐκάθητο ἑκατὸν ἔτη βραδύτερον τὸ αἷμα χρὰς τέρας, ὁ "μοχθηρὸς θεῖος Γλῶστερ". Τὸ αἷμα στάζει ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ βασιλικοῦ κακούργου. Ἐν τινι διαδρόμῳ ὄπισθεν τῶν παχέων τοίχων τῆς αἰθούσης ἔκρυψεν ἐνόπλους ἄνδρας, — εἶτα ἀνὰ μέσον τῶν κυρίων προχωρεῖ μετὰ διαπραστικοῦ βλέμματος πρὸς τὸν λόρδον Ἄστιγξ, τὸν "χλιαρὸν φίλον" καὶ ἀποστᾷ τὴν χειρίδα ἀπὸ τοῦ ῥικνώδους βραχίονός του· "Ἡ κακὴ μάγισσα, ἡ σύζυγος τοῦ Ἐδουάρδου — μ' ἐσημείωσεν οὕτω μὲ τὰς μαγείας της. Τί νὰ τὴν κάμωμεν; — "Ἐὰν αὐτὴ ἔκαμε τὴν πρᾶξιν, εὐγενέστατε..." λέγει ὁ Ἄστιγξ. Γλῶστερ· "Ἐάν; Μὲ τὸ ἐὰν θέλεις νὰ με γελάσῃς; Εἶσαι προδότης. Κάτω τὸ κεφάλι!" Οἱ ἔνοπλοι ὁρμῶσιν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἁρπάζουσι τὸν ἀτυχῆ Ἄστιγγα

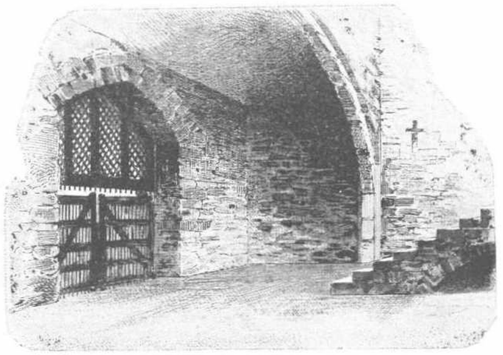

Η ΠΥΛΗ ΤΩΝ ΠΡΟΔΟΤΩΝ.

ἐκ τοῦ κύκλου τῶν περφοβισμένων κομήτων, ἀπάγουσιν αὐτὸν διὰ τῆς λιθίνης κλίμακος κάτω καὶ ὡς ἀναφέρουσι τὰ χρονικά, "ἐπειδὴ δὲν εὗρον τὸ ξύλινον πῆγμα ἐπὶ τῆς γλόης ἐν τάξει ἐξήπλωσαν αὐτὸν ἐπί τινος δοκοῦ καὶ χωρὶς νὰ τῷ παράσχωσιν οὐδὲ ὀλίγας στιγμὰς σιωπηλῆς προετοιμασίας ἀπέκοψαν τὴν κεφαλήν του".

Μόλις ἐκαθαρίσθησαν οἱ χλιαροὶ φίλοι καὶ ἐπικίνδυνοι σύμβουλοι καὶ ἰδοὺ τὸ τέρας ἐκτείνει χεῖρα μιαιφόνον καὶ κατὰ τοῦ λάρυγγος τῶν ἀσυμφόρων συγγενῶν. Ἐν τῷ πύργῳ τῆς στοᾶς, ἐν τῷ μικρῷ βασιλικῷ παρεκκλησίῳ ἐδολοφόνησεν Ἑρρῖκον τὸν Στ'., ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Τοξότου τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Κλαρέντιον διέταξε ν' ἀποπνίξωσι κατὰ τὴν παράδοσιν ἐντὸς πίθου πλήρους οἴνου τῆς Μονεμβασίας. Εἰς τὸν πύργον τοῦ Αἵματος ἔστειλε τοὺς ἀνεψιούς του Ἐδουάρδον καὶ Ῥιχάρδον, οἵτινες ἀκόμη ἵσταντο εἰς τὴν πρὸς τὸν θρόνον ὁδόν του, καὶ μετ' αὐτῶν τὸν Ἰάκωβον TYRELL ἀσυνείδητον καὶ ἀφωσιωμένον ὑπηρέτην πρὸς τὸν διοικητὴν τοῦ Πύργου. Ἀπὸ τὸν ἱππιον Βρακενβουρὺ ἔλαβεν ὁ Τυρέλλ τὸ σύνθημα καὶ τὰς κλεῖδας, ἔκλεισε τὰς θύρας καὶ "φοβούμενος μᾶλλον τὴν ἐκδίκησιν τοῦ ἀπανθρώπου κυρίου του ἢ τὸν θάνατον καὶ τὴν κόλασιν" ἀπέλυσεν ἐσπέραν τινὰ ἐναντίον τῶν ἀθώων πλασμάτων δύο ἀναίσθητα τέρατα, τὸν Δίχτων καὶ Φόρρεστ. Οἱ παῖδες ἐκοιμῶντο νήδυμον ὕπνον ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίνης "ἀμφότεροι ἐνηγκαλισμένοι διὰ τῶν ἀλαβαστρίνων, ἀθώων βραχιόνων των καὶ εἰς τοὺς πόδας των ἔκειτο ἀνεφγμένον προσευχητάριον" — ἡ συγκινητικὴ εἰκὼν τῆς ἀθωότητος ἐξέπληξε πρὸς στιγμὴν τοὺς ὠμοὺς δολοφόνους, ἀλλ' ἡ φρικώδης πρᾶξις ἐξετελέσθη καὶ ἤδη ὁ αἱμοχαρὴς Γλῶστερ ἐκάθητο ἐπὶ θρόνου, ἐφ' οὗ οὐδεὶς μνηστὴρ ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἀξιώσεις.

Ταῦτα εἶνε ζοφεραὶ σκιαί, αἵτινες ἐκ τῶν χρόνων τῶν πολέμων τῶν δύο Ῥόδων δεικνύουσιν ἡμῖν τὰ αἱματόφυρτα πρόσωπά των ἐπὶ τῶν πύργων τοῦ φρουρίου· τὸ ὄνομα τοῦ ὀδελφοῦ Γλῶστερ φαίνεται αἱμοσταγεῖσι γράμμασι γεγραμμένον ἐπὶ τῶν τοίχων του, παρ' αὐτὸ ὅμως παρίστανται ἡμῖν καὶ ἕτερα ἀπαίσια καὶ αἱματόφυρτα ὀνόματα, τὰ τοῦ Ἑρρίκου τοῦ Η'., τοῦ βασιλέως τῆς ἀναμορφώσεως, καὶ Μαρίας τῆς Τουδώρ. Ἡ μεγάλη αἴθουσα τοῦ πύργου Beauchamp, ἧς τινες οἱ τέσσαρες τοῖχοι καὶ σήμερον ἔτι εἶνε κεκαλυμμένοι δι' ἀπειραρίθμων ἐπιγραφῶν, μαρτυρεῖ περὶ τῶν φοβερῶν αἰσχρουργιῶν, ὧν θύματα ἐγένοντο πλεῖστοι τῶν εὐγενεστάτων τῆς Ἀγγλίας ἀνδρῶν. Τὰ ὀνόματα τούτων ἀποδεικνύουσι τὴν σπουδαιότητα τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς ἀγγλικῆς ἱστορίας, τοῦ λαβόντος χώραν ἐνταῦθα· πέντε ἀδελφοὶ Δούδλεῦ ἐνεκαθείρχθησαν ἐνταῦθα καὶ ἀνέμενον τὸν θάνατον, ὁ Φίλιππος Χόβαρδ, ὁ κόμης Ἀρουνδέλ, ὁ Κάρολος BAILLY ὁ τῆς Μαρίας Στούαρτ ἀκάματος φίλος καὶ βοηθός, ὁ Ῥοβέρτος Δούδλεῦ,

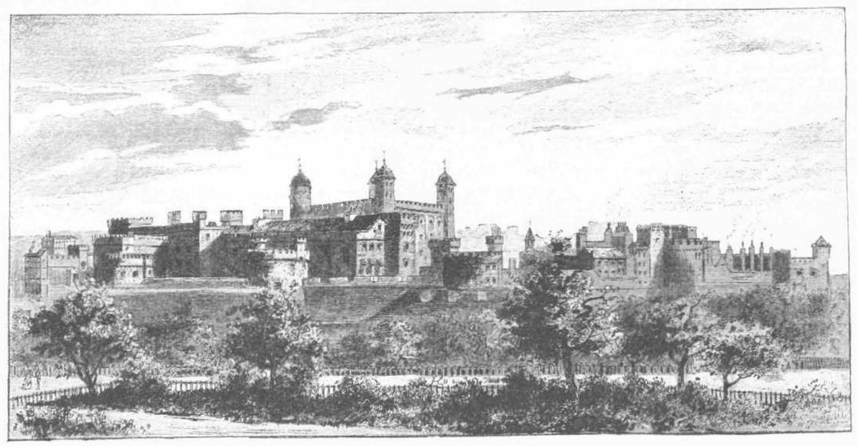

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ.
(Ἐξωτερικὴ ἄποψις.)

ὁ κόμης τοῦ Λέστερ, ὁ εὐνοούμενος τῆς Ἐλισάβετ, τέλος τὰ δύο τελευταῖα "λευκὰ ῥόδα" Ἐδμόνδος καὶ Ἀρθοῦρος DE LA POLE ἐκάθησαν ἐνταῦθα καὶ ἐν ταῖς μακραῖς ὥραις τῆς σχολῆς των ἐνεχάραττον τὰ ὀνόματά των καὶ ὑπὲρ αὐτὰ τὰς ἐλπίδας καὶ τοὺς στεναγμούς των ἐπὶ τοῦ λιθίνου τοίχου. A passage perilous maketh a port pleasant, ἔγραφε μεταξὺ ἐλπίδος καὶ ἀπελπισίας ὁ Ἀρθοῦρος DE LA POLE ὑπὸ τὸ βάρος τῶν φρικωδεστάτων ἀναμνήσεων τοῦ Πύργου. Ἐκεῖ ἐπάνω ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Τοξότου ἀπεπνίγη ὁ δοῦξ τῆς Κλαρεντίας, ὁ προπάππος του, ὑπεράνω τῆς τάφρου ἐπὶ τοῦ Tower Hill ἐξέτεινε τὴν κεφαλήν του ἐπὶ τῆς λαιμητόρου ὁ καρδινάλιος POLE — ὁ θεῖος του, καὶ κάτω, ἐκεῖ ἐπὶ τῆς παρὰ τὴν ἐκκλησίαν χλόης ἡ μάμμη του, κόμησσα Μαργαρίτα Σαλισβουρίας ἀπέθανε θάνατον φοβερόν. Δὲν ἤθελε ν' ἀνέλθῃ εἰς τὴν λαιμητόρον καὶ ἀφ' οὗ διὰ τῆς βίας τὴν ἀνέσυρον, ἠρνεῖτο νὰ θέσῃ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ξυλίνου κορμοῦ. "Οὕτω κάμνουν οἱ προδόται, καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι τοιαύτη!" εἶπεν αὕτη, ὁ δὲ ἡμιος τῇ ἀπήντησε· — "Μὰ τῶρα οὕτως εἶναι ἡ συνήθεια, κυρία." — ""Ετσι! ἀναφώνησεν ἡ ἀποφασιστικὴ γυνή, ἐὰν θέλῃς τὴν κεφαλήν μου, ἐλθὲ νὰ τὴν λάβῃς", καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἔτρεχεν ἐν τῇ φοβερᾷ αὐτῆς ἀγωνίᾳ, ἐν ᾧ ἡ λευκὴ κόμη της ἀτάκτως ἐκυμάτιζεν εἰς τὸν ἀέρα περὶ τὴν κεφαλήν της, ἐπὶ τοῦ δαπέδου τοῦ ἰκριώματος καταδιωκομένη ὑπὸ τοῦ ἡμίου ἔχοντος τὸν πέλεκυν ὄπισθεν αὐτῆς ὑψωμένον, ἕως ὅτου τέλος τὸ ἄγριον θηρίον κατέφασε καὶ ἐφόνευσε τὴν ἐννενηκοντούτιδα γραῖαν — τὴν τελευταίαν ἐκ τοῦ βασιλικοῦ γένους τῶν Πλανταγενετῶν.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΤΟ ΟΡΟΣ BROCKEN.

(Μετὰ εἰκόνων.)

ΕΦΕΤΟΣ περὶ τὰ μέσα τοῦ θέρους συναντηθέντες μετά τινων φίλων ὁμογενῶν ἐν Γερμανίᾳ ἀπεφασίσαμεν, ἐπειδὴ ὁ καιρὸς ἦτο καλὸς καὶ ὁ καύσων ἐν ταῖς πόλεσιν ἀρχούντως ἐνοχλητικός, νὰ ποιήσωμεν ἐκδρομὴν ὀλιγοήμερον ἀνὰ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Harz, κειμένην ἐν τῷ δουκάτῳ τῆς Βρουνσβίγης. Ἡ ἐπαρχία αὕτη τῆς βορείου Γερμανίας εἶναι χώρα ὀρεινή, γνωστὴ διὰ τὰ πλούσια αὐτῆς ἄσης καὶ διὰ τὰς γραφικὰς αὐτῆς τοποθεσίας· ἐν αὐτῇ εὕρηται καὶ τὸ ὑψηλότερον τῶν ὀρέων τῆς ἄνω Γερμανίας, τὸ Brocken, ἐφ' ᾧ οἱ Γερμανοὶ σεμνύνονται οὐχὶ τοσοῦτον διὰ τὸ ὕψος αὐτοῦ, ἀλλὰ διότι εἶναι τὸ κυρίως γερμανικὸν ὄρος, ἡ κοίτη πολλῶν παραδόσεων τῆς γερμανικῆς μυθολογίας, ἡ προσωποποίησις τρόπον τινὰ τοῦ γερμανικοῦ στοιχείου. Τὸ Brocken, τὸ mons Bructerus τῶν Ῥωμαίων, ἔχει ὕψος 1040 μέτρων ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἡ δὲ κορυφὴ αὐτοῦ εἶναι ἐντελῶς γυμνή, παυούσης πάσης φυτείας εἰς ἀπόστασιν 30 μέτρων κάτωθεν αὐτῆς. Τούτου ἕνεκα καὶ τὰ πενιχρὰ ἄνθη τὰ φυόμενα ἐν μέσῳ τῶν πετρῶν ἐνταῦθα ἔχουσιν ὅλως τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀνθέων τῶν Ἄλπεων. Κατὰ τὴν γερμανικὴν μυθολογίαν, κατ' ἔτος τὴν νύκτα τῆς 30 Ἀπριλίου πρὸς τὴν 1 Μαΐου, τὴν καλουμένην Walpurgisnacht αἱ μάγισσαι, ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσαι τὸν Σατανᾶν, χορεύουσι τὸν φανταστικὸν αὐτῶν χορόν . . . Ἀλλὰ περὶ τῶν παραδόσεων τούτων κατωτέρω, ὅτε θὰ περιγράψωμεν τὴν νύκτα, ἣν διήλθομεν ἐπὶ τοῦ μεμαγευμένου τούτου ὄρους.

Μέχρι τῆς κωμοπόλεως Thale, κειμένης εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ὑψηλῶν καὶ ἀποκρήμνων τοῦ Harz ὀρέων, μετέφερεν ἡμᾶς τῇ 17 Αὐγούστου ὁ σιδηρόδρομος· ἐντεῦθεν ὅμως ἡ σιδηροδρομικὴ συγκοινωνία παύει καὶ ἀντικαθίστανται διὰ καλῶν ἁμαξιτῶν ὁδῶν καὶ διὰ ἀναπαυτικῶν ἁτραπῶν. Διὰ τὴν μετάβασιν ἡμῶν εἰς τὸ μικρὸν χωρίον Treseburg ἠδυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν ἁμαξιτὴν ὁδόν, ἀλλ' ἐπροτιμήσαμεν τὴν ἁτραπόν, τὴν παρακολουθοῦσαν τὸ ῥεῦμα μικροῦ ἀλλ' ὁρμητικοῦ χειμάρρου, τοῦ ποταμοῦ Bode, ὅστις κατερχόμενος ἐκ τῶν ὑψηλῶν ὀρέων σχηματίζει κατὰ τοὺς διαφόρους αὐτοῦ ἑλιγμοὺς γραφικωτάτους καταρράκτας. Ἡ ἁτραπὸς αὕτη, ἡ ἀδρᾷ δαπάνῃ κατὰ τὴν δεξιὰν τοῦ χειμάρρου ὄχθην χαραχθεῖσα, εἶναι μία τῶν ῥωμαντικωτέρων ὁδῶν, ἃς δύναταί τις νὰ φανταισθῇ· δάση πυκνότατα ἐπισκιάζουσιν αὐτήν· ἀριστερόθεν βράχοι ἀπότομοι, ὡς ἐπικρεμάμενοι εἰς τὸν ἀέρα ὑψοῦνται ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν ἡμῶν, δεξιόθεν δὲ μετὰ πατάγου καὶ εἰς βάθος κρημνῶδες ῥέει ὁ ποταμός. Ἐν ἀρχῇ γέφυρα στερεά, ἐπικρεμαμένη εἰς ὕψος 80 ποδῶν ὑπεράνω τοῦ ὕδατος, συνδέει τὰς δύο ὄχθας. Ἰστάμενός τις ἐπὶ τῆς γεφύρας ταύτης, ἥτις καλεῖται "ἡ γέφυρα τοῦ Διαβόλου" ἔχει ὑπεράνω βράχους ἀποκρήμνους, καλυπτομένους ὑπὸ πυκνοτάτου δάσους πευκῶν καὶ δρυῶν, κάτωθεν δὲ κρημνώδη ἄβυσσον, ἐν ᾗ τὰ ἀρρίζοντα τοῦ χειμάρρου κύματα διέρχονται μετὰ βροντώδους πατάγου διὰ μέσου ὀγκωδῶν πετρῶν, καταπεσουσῶν ἐκ τοῦ ὕψους συνεπείᾳ σφοδρῶν δονήσεων τῆς γῆς ἢ ἀποσπασθεισῶν ὑπὸ κεραυνῶν. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ, λέγει ἡ παράδοσις, κεῖται εἰς τὰ ἀχανῆ τοῦ ὕδατος βάθη, τὸ στέμμα βασιλόπαιδός τινος, ἥτις καταδιωκομένη ὑπὸ ἀγρίου γίγαντος ἐπήδησεν ἵππος ἀπὸ τοῦ ἑνὸς τῶν βράχων ἐπὶ τοῦ ἑτέρου καὶ ἐσώθη· ὁ καταδιώκων αὐτὴν γίγας θέλων νὰ πηδήσῃ καὶ οὗτος κατέπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ἐπνίγη. Ἀπὸ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, Bodo καλουμένου, ὠνομάσθη καὶ ὁ ποταμὸς Bode· ἐπὶ τοῦ ἑνὸς τῶν βράχων φαίνονται ἔτι τὰ ἴχνη τοῦ πεταλου τοῦ ἵππου τῆς βασιλόπαιδος στερεῶς ἐγκεχαραγμένα ἐν τῷ λίθῳ.

Ἐπὶ δύο ὅλας ὥρας ἡ ὁδὸς διευθύνεται διὰ μέσου τῶν μεγαλοπρεπῶν τούτων καλλονῶν τῆς ἀγρίας φύσεως· εἶτα δὲ εὐρυνομένης ὀλίγον τῆς κοιλάδος, οἱ βράχοι καθίστανται ὀλιγώτερον ἀπότομοι καὶ ὁ ῥοῦς τοῦ χειμάρρου ὀλιγώτερον ὁρμητικός — καὶ τέλος φθάνομεν εἰς Treseburg, μικρὸν χωρίον κείμενον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὀρέων καὶ περιέχον 30 ἢ 35 οἰκίας. Οἱ κάτοικοι αὐτοῦ, 200 περίπου τὸν ἀριθμόν, εἰσὶ πτωχοὶ ἀγρόται καὶ ὀλοτόμοι. Ἀρχούντως περίεργος εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ μικροῦ τούτου χωρίου. Πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν περίπου, ὅτε οὔτε ὁδὸς οὔτε ἁτραπὸς διέσχιζε τὰς ἀγρίας ταύτας ἐρήμους, λαθρέμποροι καὶ κακοῦργοι καταδιωκόμενοι ὑπὸ τῆς ἐξουσίας, κατέφυγον εἰς τὴν γωνίαν ταύτην τῆς γῆς καὶ ἀνήγειρον πρόχειρα παραπήγματα, ἔνθα, μάλιστα ἐν χειμῶνι, ἔμενον ἐντελῶς ἀνενόχλητοι· ὁσάκις δὲ τὰ στρατιωτικὰ ἀποσπάσματα ἐξέδραμον εἰς καταδίωξιν αὐτῶν, οὗτοι ἐγκαταλείποντες τὰς καλύβας των κατέφευγον εἰς τὰ πέριξ ὄρη καὶ δάση, μέχρις οὗ ὁ κίνδυνος παρήρχετο. Οὕτω βαθμηδὸν ἐκ τῶν ξυλίνων παραπηγμάτων ἐσχηματίσθη μικρὸν χωρίον, κατοικία φιλησύχων, φιλέργων καὶ ὅλως εἰρηνικῶν χωρικῶν, μὲ μικρὰν ἐκκλησίαν, μὲ μικρὸν σχολεῖον καὶ μὲ μικροσκοπικὰς ἀρχάς. Ὁ ἱερεύς, ὅστις εἶναι καὶ ὁ διδάσκαλος τοῦ χωρίου, εἶναι ἀνὴρ νέος, λίαν ἀνεπτυγμένος καὶ ἄριστος μουσικός· τῆς ἱκανότητός του ταύτης μᾶς ἔδωκε δείγματα κατὰ τὴν ὀλιγόλογον ἐνταῦθα διαμονήν ἡμῶν παίξας ἡμῖν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου δύο ἢ τρία τεμάχια μουσικῆς, ἃ αὐτὸς εἶχε συνθέσει καὶ τονίσει· ὁ δήμαρχος τοῦ χωρίου εἶναι γέρων χωρικός, ὅστις ὁσάκις παρίσταται ἀνάγκη ἐκτελεῖ καὶ χρέη ὁδηγοῦ ἀνὰ τὴν χώραν, ἐννοεῖται ἐπὶ χρηματικῇ ἀμοιβῇ. Ἐπειδὴ περὶ ὁδηγῶν ὁ λόγος, εἰρήσθω ἐνταῦθα ὅτι πολλοὶ τῶν κατοίκων τοῦ Harz εἰσὶ τὸ ἐπάγγελμα ὁδηγοί, λαμβάνοντες ἀπὸ 4 μέχρι 5 φράγκων τῆς ἡμέραν μισθόν· εἶναι δὲ καὶ ὑποχρεωμένοι νὰ φέρωσι καὶ τοὺς μανδύας, τοὺς μικροὺς σάκκους καὶ τὰς ἐλαφρὰς ἀποσκευὰς τῶν ξένων, οὓς ὁδηγοῦσι· τοῦτο ὅμως λαμβάνει χώραν μόνον κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας, διότι ὁ χειμὼν ἐν μέσῳ τῶν ὀρέων τούτων καὶ τῶν φαράγγων εἶναι ὁριμότατος καὶ οὐδόλως προσελκύει τοὺς περιηγητάς. Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Treseburg εἶναι ἰδιοκτησία Γερμανοῦ διαμείναντος ἑπτὰ ὅλα ἔτη ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἀποκτήσαντος μικρὰν περιουσίαν· εἶναι κατάστημα καθαρώτατον ἀνταποκρινόμενον πληρέστατα εἰς τὰς ἀξιώσεις καὶ τῶν δυσκολωτέρων καὶ ἀπαιτητικωτέρων περιηγητῶν. Μετὰ τὸ γεῦμα, ὅπερ ἐφάγομεν ἐν ὑπαίθρῳ ὑπὸ κομψὴν σκιάδα, ἐκάμαμεν περίπατον εἰς τὰ περίχωρα καὶ ἀνέβημεν καὶ διὰ ὑψώματος, φέροντος τὸ ὄνομα "Ἡ λευκὴ ἔλαφος", ὅθεν ἡ θέα ἐπὶ τῶν πέριξ ὀρέων καὶ σκιερῶν κοιλάδων εἶναι ὄντως μαγευτική. Τὸ δὲ ἑσπέρας παρηγγείλαμεν τὴν ἄμαξαν διὰ τὴν τῆς ἐπιούσης ἐκδρομὴν ἡμῶν.

Πρὸς τὸ ὄρος Brocken ἄγουσι καὶ ὁδοὶ ἁμαξιταὶ καὶ ἁτραποὶ διὰ τοὺς πεζούς· πάντες ὅμως μᾶς εἶχον διαβεβαιώσει ὅτι ἡ διὰ τοῦ χωρίου Rübeland ἁμαξιτὴ ὁδὸς εἶναι ἡ ὡραιοτέρα ὡς πρὸς τὰς ῥωμαντικὰς τοποθεσίας, καθότι αἱ ἁτραποὶ κεχαραγμέναι ἐντὸς στενωπῶν δὲν ἐπιτρέπουσι τῷ ὀφθαλμῷ ἐλευθέραν τὴν θέαν· διὸ καὶ ἡμεῖς ἐπροτιμήσαμεν αὐτὴν ἥτις εἶναι καὶ ἀναπαυτικωτέρα. Πράγματι ἀξιοθαύμαστος εἶναι ἡ φροντίς, ἣν καταβάλλουσιν ἐν Γερμανίᾳ κυβερνήσεις τε καὶ δῆμοι εἰς κατασκευὴν ὁδῶν καὶ ἐν γένει εἰς τὴν διευκόλυνσιν τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας. Εἰς τὰ ἀκρότατα ὕψη τῶν ὀρέων, παρὰ τὰς βαθείας τῶν χειμάρρων κοίτας, διὰ μέσου τῶν πυκνοτάτων δασῶν, ἐν οἷς λέγεις τὰ δένδρα σχηματίζουσι τεῖχος ἀδιάρρηκτον, ἐχαράχθησαν ὁδοὶ καὶ διὰ τοὺς πεζοὺς καὶ διὰ τὰς ἁμάξας, ὁδοὶ καλῶς ἐστρωμέναι, ἐπιμελῶς διατετηρημέναι, ἐν αἷς διαρκῶς ἄνθρωποι ἐργάζονται ἐπισκευάζοντες, διορθώνοντες, καθαρίζοντες. Ἀναμφισβήτητα σημεῖα πολιτισμοῦ καὶ εὐνομίας! Θαυμάζοντες τὴν τοιαύτην τάξιν ἡμεῖς ὡς Ἕλληνες δὲν ἠδυνάμεθα ἢ νὰ λυπούμεθα ὅτι παρ' ἡμῖν τοσοῦτον παρημελήθη μέχρι τοῦδε ἡ ὁδοποιία. Θλιβερὰ εἶναι ἡ τοιαύτη σύγκρισις εἰς Ἕλληνας ἀγαπῶντας τὴν πατρίδα των καὶ εὐχομένους ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ εὐημερίας αὐτῆς. Ἀλλὰ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου τοῦ ζωτικωτάτου τοσαῦτα ἤδη ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν ὥστε θὰ ἦτο ματαιοπονία νὰ μακρηγορήσωμεν ἐπ' αὐτοῦ. — Κατεκλίνθημεν λοιπὸν ἐνωρίς, ὅπως τὴν πρωΐαν ἀρχίσωμεν τὴν ἐκδρομὴν ἡμῶν.

(Ἕπεται ἡ συνέχεια.)

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Συμπληροῦμεν σήμερον τὰς ἀτελεῖς ἡμῶν περὶ τῆς ἐν τοῖς Ἀνακτόροις τῶν Ἀθηνῶν πορκαϊδῆς πληροφορίας, περὶ ἧς ὁ τηλέγραφος ἐν τῇ συντομίᾳ αὐτοῦ εἶχεν ἀναφέρει ἡμῖν.

Εὐτυχεῖς δὲ λογιζόμεθα ἀναφέροντες ὅτι αἱ ζημίαι δὲν ἦσαν τόσον μεγάλαι, ὅσον ἐν ἀρχῇ ἐνομίζοντο, καὶ πρὸ πάντων ὅτι οὐδεὶς τῶν στρατιωτῶν ἢ τῶν πολιτῶν, τῶν λαβόντων μέρος εἰς κατάσβεσιν τοῦ πυρός, ἔπαθε σπουδαῖόν τι· συνέθησαν μὲν τραύματά τινα, ἀλλ' ἐλαφρὰ ὅλα καὶ εὐθεράπευτα. Ἡ ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς παθοῦσα πτέρυξ τῶν ἀνακτόρων εἶναι ἡ θόρειος, ἧς δωμάτιά τινα ἐγένοντο παρανάλωμα τοῦ καταστρεπτικοῦ στοιχείου· ἀλλὰ καὶ ἡ βλάβη αὕτη θέλει συντόρως ἐπιδιορθωθῇ μὲ χρηματικήν τινα θυσίαν. Οὐδὲν ἐπίπλον ἢ πολύτιμόν τι σκεῦος διηρπάγη ἢ κατεστράφη, καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ πάντες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἐξετέλεσαν τὸ καθῆκον αὐτῶν μετὰ πολλῆς ἀκριβείας. Ὁ βασιλεὺς μαθὼν ἐν Δανίᾳ, ἔνθα εὑρίσκεται, τὰ καθ' ἕκαστα τῆς πυρκαϊᾶς καὶ τῆς κατασβέσεως αὐτῆς ἐτηλεγράφησε τὰ εὐχαριστήριά του πρός τε τὰς ἀρχὰς τῆς πρωτευούσης καὶ πρὸς τοὺς γενναίους ἄνδρας, οἵτινες μετὰ τοσαύτης αὐταπαρνήσεως καὶ καρτερίας συνετέλεσαν εἰς τὴν διάσωσιν τῶν ἀνακτόρων.

Ἐν Βεζανσῶνι τῆς Γαλλίας ἀπεκαλύφθη πρό τινων ἡμερῶν ὁ ἀνδριὰς τοῦ Κλαυδίου JOUFFROY, τοῦ ἐφευρετοῦ τοῦ ἀτμοπλοίου, ἐν μεγάλῃ ἐπισημότητι καὶ ἐν συρροῇ ἀπείρου πλήθους λαοῦ. Ὁ ἀνδριὰς εἶναι ἔργον τοῦ γλύπτου Καρόλου Γωτιέ, τὸ δὲ βάθρον αὐτοῦ, κομψότατον τὴν ἐκτέλεσιν, εἶναι κατεσκευασμένον κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ ἀρχιτέκτονος Saint-Genest. Πρόεδρος τῆς ἑορτῆς ἦτο ὁ διάσημος Λεσὲψ ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Γνωστὸν εἶναι ὅτι ὁ JOUFFROY ἤδη ἐν ἔτει 1776 ἐποιήσατο δοκιμὴν διὰ μικροῦ ἀτμοπλοίου ἐν τῷ ποταμῷ Doubs, ἀλλ' ἡ δοκιμὴ αὕτη ἀπέτυχεν ἐντελῶς. Τῷ 1783 ἔκαμε νέαν δοκιμὴν ἐν Λυών, ἥτις ἐπέτυχε πληρέστατα. Ὁ εὑρέτης ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ σχέδιόν του, διότι τὸ γαλλικὸν Ἰνστιτοῦτον οὐ μόνον δὲν παρέσχεν αὐτῷ τὴν ἀναγκαίαν πρὸς τοῦτο ὑποστήριξιν, ἀλλὰ καὶ κατεπολέμησεν αὐτὸ καταστήσας τὰς δοκιμὰς γελοίας. Τούτου ἕνεκα ἠδυνήθη ὁ Φούλτων τῷ 1803 νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸν πρῶτον Ναπολέοντα τὸ σχέδιον ἀτμοπλοίου, καὶ νὰ θεωρηθῇ εὑρέτης αὐτοῦ. Ἐν τούτοις καὶ αὐτὸς ὁ Φούλτων ἀνεγνώρισε κατόπιν τὴν ἀξίαν τοῦ JOUFFROY, ἀφ' οὗ ὁ διαπρεπὴς Ἀραγὼ ἀπέδειξεν ὅτι οὗτος εἶναι ὁ κυρίως ἐπινοήσας τὴν κίνησιν τῶν σκαφῶν διὰ τοῦ ἀτμοῦ. Ὁ ἀνδριὰς τοῦ JOUFFROY ἐστήθη δημοσίᾳ δαπάνῃ.

Ἀπεβίωσε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐν Παρισίοις μόλις τὸ τεσσαρακοστὸν τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἄγων ὁ Ἀλβέρτος DUMONT, γενικὸς ἔφορος τῆς παιδείας, ὅστις καὶ διὰ τῶν περὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος συγγραφῶν του καὶ διὰ τῆς ἐν Ἑλλάδι πολυχρονίου αὐτοῦ διαμονῆς ὡς μαθητοῦ τῆς γαλλικῆς ἐν Ἀθήναις σχολῆς εἶτα δὲ καὶ ὡς διευθυντοῦ αὐτῆς, ἐγένετο τὰ μάλα τοῖς Ἕλλησι προσφιλής. Τὸ περὶ Ἐφήβων σύγγραμμα αὐτοῦ εἶναι ἔργον μεγάλης ἀξίας προδίδον βαθείας τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος μελέτας. Καὶ ὡς ἄνθρωπος ὅμως ὁ DUMONT ἦτο λίαν ἀξιαγάπητος καὶ τὴν Ἑλλάδα ἠγάπησεν ἀκραιφνῶς καὶ μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸν ἐκεῖνον, ὅστις καταλαμβάνει τὴν καρδίαν τῶν εἰλικρινῶν φιλελλήνων. Ὁ πρόωρος αὐτοῦ θάνατος μεγάλως τὴν ἐπιστήμην ζημιοῖ.

ΩΡΑΙ ΣΧΟΛΗΣ.

Αἴνιγμα 232.

Κ' εἰς τὸν οὐρανὸν μ' εὑρίσκεις
Καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἐπίσης·
Τὴν αὐτὴν δὲ σημασίαν
Ὅτι ἔχω, μὴ νομίσῃς.
Ἐκεῖ μὲν ἐν πρωτοτύπῳ,
Ἐδῶ δὲ ὡς ἐκμαγεῖον
Μὲ παρέλαβεν ἓν ἔθνος
Ὡς πολιτισμοῦ σημεῖον.
Ἂν μὲ ἀποκεφαλίσῃς,
Τότε μέλος σου θὰ γείνω
Καὶ τὴν λύσιν του εὐκόλως
Ὅπως εὕρῃς σὲ ἀφίνω.

Νικ. Δάμζας ἐν Βώλῳ.

Αἴνιγμα 233.

Αἴνιγμα δὲν σοὶ προτείνω ἵνα σὲ καταζαλίσω·
Πρόσεξε καὶ θὰ μὲ ἴδῃς ἐκεῖ ὅπου θά σοι δείξω·
Εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης ἂν θελήσῃς νὰ εἰσδύσῃς
Γίγαντα ἐμὲ τὸ πρῶτον ἔμπροσθέν σου θ' ἀντικρύσῃς.
Ζήτησόν με ὡς θηρίον ἐν τῷ μέσῳ τῆς Εὐβοίας.
Ἢς τὸ ἥμισυ καρποῦμαι μετὰ ἀδελφῆς μ' ὁμοίας
Ἀοράτου, ἧς ὁ ἦχος φτάνει εἰς τὴν Βαβυλῶνα,
Κ' ἥτις τῶν βαρβάρων πρώτη διαμένει σ' τὸν αἰῶνα.
Εἰς τὴν ἱστορίαν τρέξε, θὰ ἰδῇς κατόρθωμά μου
Κ' ἀπὸ ναύαρχον θ' ἀκούσῃς ποῖον εἶναι τ' ὄνομά μου·
Ναυμαχίας μοὶ ἀρέσκει νὰ ὁπακινῶ κρυφίως·
Ἂν εἰς ναύτας μὲ ζητήσῃς δὲν θὰ μὲ εὑρῇς τελείως.
Πλὴν σ' ἐξάλισα, ὦ φίλε, καὶ δὲν δύνασαι νὰ μ' εὕρῃς;
Εὖχου βουλευτὴς νὰ γείνῃς, καὶ ἀφεύκτως θὰ μὲ φέρῃς.

Νικ. Ι. Μουσούρης, ἐν Βερδιάνσκ.

Αἴνιγμα 234.

Τοῦ οὐρανοῦ εἰμὶ θεά,
Τοῦ Παρνασσοῦ ἡ φίλη·
Ἂν λείψω φεύ! θὰ κλείσωσι
Ἐνθουσιώντων χείλη.
Τὴν φαντασίαν ὁδηγῶ
Στὰ ὕψη ἱπταμένη·
Τὸ ὄνομά μου δὲ ὡς πῦρ
Νέους πολλοὺς θερμαίνει.
Ἂν θελήσῃς νὰ ἰδῇς
Εἰς ποῖον μέρος κεῖμαι,
Μ' ἀκρωτηριασμὸν διπλοῦν
Στὴν κεφαλήν σου εἶμαι.

Ὁ αὐτός.

Πρόβλημα 235.

Εὑρεθέντος τοῦ κατωτέρω ἐπιτυμβίου λίθου, ζητεῖται ἡ λύσις ἢ ἡ ὀρθὴ αὐτοῦ ἀνάγνωσις·

```
          *
          Ι
        Ε Υ Ε
      Ε Π Φ Σ Ο
    Δ Η Η Υ Τ Ν Ε
* Η Ν Η Ο Κ Α Υ Η Ν *
    Λ Ρ Ε Θ Ο Τ Η
      Α Υ Τ Σ Ω
        Α Ι Ζ
          Ν
          *
```

Ἰω. Κ. Γρουμπός, ἐν Γαλαζίῳ.

Πρόβλημα 236.

(Κυβόλεξον.)

* * * * Σχηματισθήτω κυβόλεξον ἐκ τεσσάρων
* * * * μορίων, ὧν τὸ α'. ἀρνητικόν, τὸ β'. βε-
* * * * βαιωτικόν, τὸ γ'. χρονικὸν καὶ τὸ δ'. συγ-
* * * * καταθετικόν.

Ὁ αὐτός.

ΛΥΣΕΙΣ.

Αἰνίγματος 225.

ΒΟΥΣΙΡΙΣ — ΒΟΥΣ — ΟΦΙΣ — ΥΣ — ΙΣ — ΟΣΙΡΙΣ — ΙΣΙΣ — ΟΥΣ — ΡΙΣ.

Αἰνίγματος 226.

ΚΥΘΗΡΑ — ΘΗΡΑ — ΘΗΡΑ — ΗΡΑ.

Αἰνίγματος 227.

ΠΟΛΥ — ΠΟΥΣ.

Προβλήματος 228.

Π ἄτρακλος.
Ο ρέστης.
Λ υσίας.
Ι φαιστος.
Ν ὄρος.
Π αδάμανθυς.
Λ ικιβιάδης.
Ι ερίχώρη.
Π ρόστρατος.
Ι ὅλων.

Προβλήματος ἀριθμητικοῦ 229.

Τοῦ κυβικοῦ μέτρου ἀναλογοῦντος δεκαπλασίου βάρους ὅσον τὸ ἐπὶ ἑκατολίτρου, ὁ παραδοθεὶς σῖτος ἦτο 770 χιλιόγρ. πρὸς 12%. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τιμὴ ὡρίσθη κατὰ βάρος καὶ οὐχὶ κατὰ μέτρον ἡ τιμὴ εἶναι $\frac{23^{1}/_{2}}{79} \times 770 \times 12\%$, ἤτοι· Α'. ἡ τιμὴ τοῦ πράγματος δρχμ. 2,912.22.
Β'. ὁ παραδοθεὶς σῖτος χιλιόγρ. 9,790. *)

Προβλήματος 230.

Πολλοὶ τὸν πλοῦτον ἐμίσησαν, τὴν δόξαν δ' οὐδεείς.

Προβλήματος 231.

Ὁ ἐγκαίρως σιγῶν κρείττων τοῦ ἀκαίρως λαλοῦντος.

Ἔλυσαν· τὰ 213, 214 ἡ δεσποινὶς Θεοδώρα Βασιλειάδου ἐν Τύνιδι· τὰ 213, 215 ὁ κ. Εὐθ. Κρέης ἐν Σμπίν-ἐλ-Κόμ· τὰ 213—215 ὁ κ. Κ. Φτερούδης ἐν Βιρσάμς (Αἰγύπτου)· τὰ 213—215, 218 ὁ κ. Λ. Εὐαγγελίδης ἐν Καβάλλᾳ· τὰ 213—215, 217—223 ὁ κ. Γρ. Γ. Δρόσος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· τὰ 220, 222, 223 ὁ κ. Π. Βασσαλόπουλος ἐν Βράϊλᾳ· τὰ 221—223 ὁ κ. Πασχάλης Χ. Παπαζόγλους ἐν Σουφλίῳ· τὰ 225—227, 230 ὁ κ. Κίμων Κοντομᾶς ἐν Ζορίχῳ· τὰ 230, 231 ὁ κ. Κωνστ. Δ. Δεστούνης ἐν Βράϊλᾳ· τὰ 220—222 ὁ κ. Ε. Γεωργαντόπουλος ἐν Πασκάνῃ Μολδαβίας· τὰ 220, 222, 230, 231 ὁ κ. Α. Ἀρσαβάννης ἐν Πλοεστίῳ· τὰ 225, 226, 230 καὶ 231 ἡ Κυρία Α. ἐν Πετρουπόλει· τὰ 221, 222 ἡ δεσποινὶς Ἐριφύλη Γ. Ζέρρου ἐν Προύσῃ.

*) Ἐν τῷ προταθέντι προβλήματι 229 (τεῦχος Ἑσπέρου 79) παρεισέφρυσε λάθος τυπογραφικόν· ἀντὶ 5% ἀναγνωσθήτω 12%.

LE MONITEUR DE LA CHANCE UNIVERSELLE

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΥΣΑ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥΣ ΑΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΚΛΗΡΩΣΕΩΝ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ ΑΦΙΛΟΚΕΡΔΕΙΣ ΠΕΡΙ ΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΑΞΙΩΝ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ.

Ἐν Βιέννῃ καὶ Αὐστρο-Οὐγγαρίᾳ . . . . Φλ. 2
Ἐν Γερμανίᾳ . . . . . Μάρ. 4
Ἐν Γαλλίᾳ, τόποις ταχυδρ. ἑνώσεως . . . Φρ. 5
Συμπεριλαμβανομένων τῶν ταχυδρ. τελῶν.

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΞΙΣ
Stadt, Bartensteingasse 14.
Ἔναντι τοῦ Κοινοβουλίου καὶ τοῦ Δημαρχείου
VIENNE.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ.

Δηλοποιήσ. ἀγγλικαὶ ὁ στ. . . . Κρ. 50 Φρ. 1
Καταχωρίσ. συστατικαὶ - . . . Φλ. 1 - 2
- ἐπὶ ἐκδόσ. δαν. κλ. . - 2.50 - 5
Συμφωνία καὶ κατ' ἀποκοπήν.

ΔΩΡΑ.

Εἰς πάντα ὅστις ἤθελεν ἐγγραφῇ συνδρομητὴς διὰ 18 μῆνας ἤτοι ἀπὸ τῆς 1ης Ἰουλίου 1884 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1885 εἰς τὴν ἐφημερίδα Le Moniteur de la Chance Universelle ἀποσταλήσονται τακτικῶς οὐ μόνον ἡ ἐφημερὶς αὕτη — ἥτις τυγχάνει ἡ μόνη δημοσιεύουσα τοὺς ἐπισήμους καταλόγους τῶν κληρώσεων ἁπασῶν τῶν λαχειοφόρων ἀξιῶν — ἀλλὰ καὶ τὰ ἑπόμενα δῶρα·

1. Λαχειοφόρον γραμμάτιον δι' οὗ δυνατὸν νὰ κερδήσῃ τις 100000, 50000 φράγκα κτλ.

2. Εἰς πάντα ἐγγραφησόμενον συνδρομητὴν ἀποσταλήσεται δωρεὰν τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΠΛΟΥΤΗ (Richesses Oubliées) πόνημα, ὅπερ ἐκδοθησόμενον ἀνυπερθέτως περὶ τὰ τέλη τοῦ τρέχοντος ἔτους (ἕνεκα λόγων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεως μας εἶναι ἀδύνατον νὰ ἦναι ἕτοιμον πρὸ τοῦ τέλους τοῦ τρέχοντος ἔτους), ἔσται τὸ μόνον ἐν ᾧ περιληφθήσονται ἀκριβῶς ἐκτὸς τῶν ἐπισήμων καταλόγων πασῶν τῶν γενομένων κληρώσεων—ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1884 — ὡς πρὸς τὰς διαφόρους λαχειοφόρους ὁμολογίας Αὐστριακάς, Γερμανικάς, Γαλλικάς, Ἰταλικάς, Βελγικάς, Ῥωσσικάς, Ἑλβετικάς, Τουρκικάς, Ἑλληνικάς Ῥουμανικάς, καὶ πληροφορίαι ἀπαραίτητοι εἰς τοὺς ἔχοντας τοιαύτας ὁμολογίας ἢ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἀποκτήσωσιν τοιαύτας.

Χιλιάδες ἀνθρώπων εἰσὶ πλούσιοι, καὶ ὅμως ἀγνοοῦσι τοῦτο! Τῷ ὄντι, συνῳδὰ πρὸς τὰς ἐπισήμους πληροφορίας, πολλαὶ ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων κερδῶν δὲν ἐζητήθησαν εἰσέτι παρὰ τῶν δικαιούχων. Πολλοὶ ἀγοράζουσι λαχειοφόρους ἀξίας, μετὰ δὲ τὴν ἐπ' αὐτῶν γενομένην πρώτην ἢ δευτέραν κλήρωσιν τὰς ἀξίας ταύτας ῥίπτουσιν ἐν σύρτῃ ἐν τῷ ὁποίῳ λησμονοῦσιν αὐτάς. Ἡ ὀλιγωρία αὕτη ἀποβαίνει ἀσύγγνωστος τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ, ὡς πρός τινας ἀξίας μετὰ παρέλευσιν πενταετίας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς κληρώσεως, τὸ πρὸς ἀπαίτησιν τοῦ κέρδους δικαίωμα διαγράφεται καὶ ἑπομένως τὰ κέρδη οὐδόλως πληρώνονται τοῖς δικαιούχοις. Οἱ συνδρομηταὶ καὶ πελάται ἡμῶν δύνανται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν ἐφάπαξ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ὑπὸ τὴν κατοχὴν αὐτῶν τίτλων, ἐν ᾗ δὲ περιπτώσει ὑπάρχει ἐπιλαχόν τι κέρδος θέλομεν γνωστοποιήσει αὐτοῖς τοῦτο ἀνεξόδως καὶ ἐν πάσῃ ἐχεμυθίᾳ.

3. Ἐπίσημον κατάλογον τῶν ἀριθμῶν ἁπασῶν τῶν ἀπὸ τῆς πρώτης κληρώσεως μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου 1884 κληρωθεισῶν ὁμολογιῶν τῶν Ὀθωμανικῶν σιδηροδρόμων (Ἀνατολικῶν σιδηροδρόμων Τουρκίας) καὶ τοῦ Δανείου τῆς Πόλεως Βουκουρεστίου.

4 Συνεπείᾳ εἰδικῆς συμβάσεως πρός τι τῶν διασημοτέρων ὡρολογοποιείων, ἀργυρᾶ ὡρολόγια (ἐκ τοῦ εἴδους remontoires) τιμώμενον ἕκαστον πρὸς φράγκα 65, προσφέρομεν πρὸς τοὺς συνδρομητὰς καὶ πελάτας ἡμῶν εἰς τὸ ἐξαιρετικὸν τίμημα πρὸς φρ. 40 ἐπίσης δὲ προσφέρομεν αὐτοῖς τοῦ αὐτοῦ μὲν εἴδους ἀλλ' ἐκ μετάλλου νίκελ ὡρολόγια — ὧν ἡ τακτικὴ λειτουργία τυγχάνει ἐντελῶς ἠγγυημένη — ἀντὶ φρ. 25, τίμημα μοναδικὸν εἰς ὃ συμπεριλαμβάνονται καὶ τὰ καθ' ὡρολόγιον ἔξοδα ἀποστολῆς. Πᾶν ὡρολόγιον ὅπερ δὲν ἤθελε τύχει τῆς ἀρεσκείας τοῦ πελάτου ἡμῶν δεχόμεθα ὅπως ἐπιστραφῇ ἡμῖν μετὰ ὀκταήμερον ἀπὸ τῆς λήψεως.

Ἡ ἐτησία συνδρομὴ εἰς τὴν ἐφημερίδα Le Moniteur de la Chance Universelle ὑπάρχει ὡρισμένη εἰς φράγκα 5 ποσὸν μικρὸν διαβιβαστέον ἡμῖν εἰς ἔνταλμα ταχυδρομικόν, γραμμάτια τραπέζης, ἢ γραμματόσημα οἱουδήποτε κράτους.

Διὰ 18 μῆνας ὀφείλει τις νὰ μᾶς ἐμβάσῃ φράγκα 7.50.

Η ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ.

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΗΤΙΚΟΝ
ΚΑΙ
ΕΝΤΟΛΟΔΟΧΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΤΟΥ
Moniteur de la Chance Universelle
ἀναλαμβάνει
ΤΗΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΙΣ
ΒΙΕΝΝΗΣ, ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ, ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΚΑΙ ΛΟΝΔΙΝΟΥ
διεξαγωγὴν ἐργασιῶν οἷαι αἱ ἑξῆς·

1. Ἀγοραὶ καὶ πωλήσεις χρεωγράφων κατὰ τὰς ἐπισήμους διατιμήσεις αὐτῶν.

2. Ἐγγραφὴ εἰς τὴν ἔκδοσιν ὁμολογιῶν παντὸς δανείου ἢ οἱασδήποτε ἐπιχειρήσεως, ἄνευ ἐξόδων διὰ τοὺς πελάτας τοῦ καταστήματος.

3. Πώλησις ἐπὶ πιστώσει, ἤτοι διὰ πληρωμῶν μηνιαίων εἰς δόσεις, δι' ἁπάσας τὰς αὐστροουγγρικὰς ἀξίας. Ἀπὸ τῆς πρώτης πληρωμῆς ὁ ἀγοράζων οἱανδήποτε τῶν ἀξιῶν τούτων μετέχει πασῶν τῶν κληρώσεων ἐπὶ τῶν ὅλων κληρωθησομένων βραβείων ὡς καὶ ἐπὶ τῶν τόκων.

4. Ἀνταλλαγὴ τίτλων δι' ἄλλων παρεχόντων πλείονα τόκον ἢ μεγαλειτέραν πιθανότητα κέρδους ἢ καὶ πιθανότητα πρὸς ὑπερτίμησιν.

5. Χρηματικὰ δάνεια ἐπὶ ὑποθήκῃ τίτλων καὶ ἐπὶ τόκῳ 5 τοῖς % τὸ ἔτος.

Οἱ αὐτοὶ τίτλοι ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ἀριθμοὺς ἐπιστρέφονται τῷ δανειζομένῳ, ὅστις ἐξακολουθεῖ μετέχων εἰς τὰς γινομένας ὡς πρὸς τοὺς τίτλους αὐτοῦ κληρώσεις ὡσεὶ τοὺς τίτλους τούτους εἶχεν ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ αὐτοῦ.

6. Εἴσπραξις ἐπιλαχόντων βραβείων καὶ χρεωλυθέντων τίτλων ἐπὶ μόνῃ τῇ παρὰ τῶν ἐντολοδοτῶν πληρωμῇ τῶν ἐπιστολαγωγίων.

7. Δωρεὰν εἴσπραξις τοκομερισμάτων ἀξιῶν αὐστριακῶν ἢ ἄλλων.

8. Πώλησις γραμματίων διὰ λαχεῖα γινόμενα κυβερνητικῇ ἀδείᾳ καὶ ἑπομένως παρέχοντα πᾶσαν ἀσφάλειαν τοῖς ἀγορασταῖς. Ταῦτα δέον ὅπως μὴ συγχέωνται πρὸς τὰ γραμμάτια τῶν γερμανικῶν λαχείων.

9. Ἐξακρίβωσις τῶν κληρωθέντων ἀριθμῶν ὁμολογιῶν ἢ λαχειοφόρων γραμματίων γινομένη δωρεὰν καὶ ἀνεξαιρέτως διὰ πᾶσαν οἱανδήποτε ἀξίαν.

10. Ἀγοραὶ καὶ πωλήσεις ἐμπορευμάτων ἐπὶ πληρωμῇ δικαιώματος προμηθείας πρὸς 2 %. Πᾶσα ἐντολὴ πρὸς ἀγορὰν ἀντικειμένων δι' ἀτομικὴν χρῆσιν ἑνὸς τῶν συνδρομητῶν ἐκτελεῖται ἄνευ πληρωμῆς δικαιώματος προμηθείας.

11. Παροχὴ οἱασδήποτε πληροφορίας παντὶ τῷ ἀποστέλλοντι σὺν τῇ αἰτήσει ἀπηλλαγμένῃ τελῶν καὶ 25 ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου, εἰς γραμματόσημα, διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἀπαντήσεως. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει δίδοται δωρεὰν διὰ τῆς ἐφημερίδος ἐν τῇ εἰδικῇ αὐτῆς στήλῃ ὑπὸ τὸν τίτλον Petite Correspondance (Μικρὰ Ἀλληλογραφία).

Χάριν τῶν πελατῶν ἡμῶν νομίζομεν σκόπιμον νὰ δηλώσωμεν ὅτι οὐδὲν ἀπολύτως δέον ν' ἀγοράζωσι πρὶν ἢ ἐρωτήσωσι τίς ἡ ἐπὶ τῆς γενησομένης ἀγορᾶς γνώμη ἡμῶν. Δύνανται ν' ἀποτανθῶσι πρὸς ἡμᾶς ἐλευθέρως, θὰ μᾶς εὕρουν πάντοτε προθύμους νὰ τοῖς φανῶμεν χρήσιμοι ἢ ἀρεστοί.

Πᾶσα ἀποστολὴ δέον ν' ἀποστέλληται κατ' εὐθεῖαν ὑπὸ διεύθυνσιν ὡς ἑξῆς·

ADMINISTRATION
DU
Moniteur de la Chance Universelle
VIENNE (Autriche).

Διεξάγομεν ἀλληλογραφίαν ἐν οἱαδήποτε γλώσσῃ. Πάντες οἱ τίτλοι δέον νὰ φέρωσι τὴν σφραγῖδα ἡμῶν.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΑΜΟΙΒΗ
ΦΡΑΓΚΑ **10,000,000** ΦΡΑΓΚΑ.

Ἡ διαχείρισις τοῦ Μηνύτορος τῆς Παγκοσμίου Τύχης καταλείπει τῇ ὁλομελείᾳ τῶν συνδρομητῶν αὐτοῦ τοῦ 1884 πάντα τὰ κέρδη (ἐξαιρέσει τῶν μικρῶν κερδῶν) ἅπερ κατὰ τὸ 1884 ἤθελον τυχὸν λάχει εἰς τὰς ἑπομένας ὁμολογίας· τὸ σύνολον τῶν εἰς τοὺς τίτλους τούτους ἀνηκουσῶν ἐτησίων ἀμοιβῶν ἀνέρχεται εἰς φιορ. 4,162,450 ἤτοι πλέον τῶν 10 ἑκατομμυρίων φράγκων.

Εἰς ἑκάστην κλήρωσιν ὑπάρχει ἀνὰ ἓν μέγα κέρδος ὡς ἑξῆς

	Φλωρ.
Τῆς ὁμολογίας Credit-Anstalt 1858 σειρᾶς 3824 ὁ ἀριθμὸς 56 . . .	**150,000**
Τῆς ὁμολογίας Αὐστρίας 1864 σειρᾶς 3251 ὁ ἀριθμὸς 27	**150,000**
Τῆς ὁμολογίας Πόλεως Βιέννης 1874 σειρᾶς 1915 ὁ ἀριθμὸς 66 .	**200,000**
Τῆς ὁμολογίας Theiss 1880 σειρᾶς 1834 ὁ ἀριθμὸς 29	**100,000**
Τῆς ὁμολ. Αὐστρ. Ἐρυθροῦ Σταύρου σειρᾶς 6677 ὁ ἀριθμὸς 6 .	**100,000**
Τῆς ὁμολ. Οὐγγρικ. Κράτους 1870 σειρᾶς 2624 ὁ ἀριθμὸς 31 . . .	**150,000**
Ἐν ὅλῳ Φλωρίνια	**850,000**

Αἱ ἀνωτέρω ὁμολογίαι εὑρίσκονται κατατεθειμέναι ἐν τῇ Ἐθνικῇ Αὐστρο-ουγγρικῇ Τραπέζῃ, ἡ δὲ διαχείρισις τοῦ ΜΗΝΥΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΤΥΧΗΣ, ἐπιφυλασσομένη τὴν ἐπὶ τοῦ ἐνδεχομένου καθαροῦ κέρδους ὑφαίρεσιν ποσοστοῦ πρὸς 20%, τὰ ὑπολειπόμενα 80% θέλει διανείμει εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς, καθ' ὃν τρόπον ἤθελε κρίνει κατάλληλον. — Οἱ μὴ ἀνανεώσαντες τὴν συνδρομὴν αὐτῶν, τοὐλάχιστον δέκα ἡμέρας πρὸ τῆς λήξεως αὐτῆς, χάνουσι τὸ δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς εἰς τὰ ἐνδεχόμενα κέρδη.

Συντάκτης· Δρ. Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑι. ELSTER-STR. 19.

Χαρτοπωλεῖον· Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίνῳ, Φραγκοφόρτῃ καὶ Λειψίᾳ. — Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν Λειψίᾳ.